

Kapitola 6. Několik slov o meditaci ...

Řekl bych, že moje první škola-seminář v San Francisku byla úspěšná: mnoho z posluchačů vidělo, slyšelo, či zažilo poměrně neobvyklé věci, mírně řečeno. Tématu meditace jsem se již několikrát dotkl, chtěl bych však nyní zaměřit pozornost na jeden důležitý aspekt, který jsem ještě nerozebíral.

Když osoba provádí jakýkoliv druh meditace, něčemu se otevírá. Otázka zní: čemu?

Obvykle různí „duchovní učitelé“ mluví o proudech nějaké vesmírné „energie“, či „životní síle“ Země, nebo o obou věcech současně. No, upřímně řečeno, tito „guruové“ mají velmi vágní představy o „vesmírných“ nebo jakýchkoliv jiných „energiích“, navzdory jejich velmi přesvědčivým slovům.

Důležité je, že energie je jen vlastnost hmoty a nemůže existovat jedna bez druhé, stejně jako rychlost auta nemůže existovat bez auta. Rychlost může být vysoká nebo nízká, v závislosti na výkonu motoru, ale neexistuje sama o sobě, nezávisle na autu. Je to jen jednotka, přijatá k měření pohybu vozidla v prostoru, ve kterém se nachází. Totéž lze říci o energii. To je také **rychlost, ale rychlost změny kvalitativního stavu hmoty.**

Hmota přechází z jednoho kvalitativního stavu do druhého a tímto procesem se mění, jak se děje například při hoření. Čím více se počáteční stav hmoty liší od stavu koncového, tím větší je spád změn vlastností a kvalit mezi těmito dvěma stavy. Člověk se naučil využívat těchto kvalitativních gradientů a učinil z nich užitečný nástroj, a pro své vlastní pohodlí zavedl určité měrné jednotky. Na tomto není nic špatného, ale měli bychom pamatovat, že **energie** je konvenční měrná jednotka zavedená člověkem.

Je zde ještě další aspekt: o energii můžeme mluvit, jen pokud se jedná o nevratné procesy. Dovolte mi osvětlit, co tyto procesy jsou. Když materiál, jako například dřevo, uhlí, benzín, apod. hoří, výsledkem je plazma, která obsahuje pozitivní a negativní ionty (plamen). Pokud něco kompletně shoří, zůstane popel a saze, ale nezávisle na tom, jaké je vyvinuto úsilí, tyto se nikdy nezmění zpět na původní objekt. Přesně z tohoto důvodu mluvíme o nevratných procesech, a člověk se je naučil využívat ke svým bohu libým i ne tak bohu libým účelům.

Vracejíc se k meditaci..

Proudy hmoty procházející tělem při procesu meditace jsou většinou populace **neviditelné**; mohou je pouze nějakým způsobem cítit, v nejlepším případě. Ve skutečnosti tato hmota, neviditelná běžnému oku a nedetekovatelná našimi přístroji, získala nálepkou „temná hmota“ a tvoří 90 procent hmoty v našem vesmíru. Nazývám ji primární hmotou, protože její kvalitativní kompozice je anizotropní (heterogenní, nehomogenní). Kdo by se chtěl o tomto tématu dozvědět více, může si přečíst knihu „*Poslední apel lidstvu*“.

To vše zmiňuji, abych čtenáři umožnil porozumět, že v procesu jakékoli meditace proudy hmoty neboli toky primárních hmot, které mají různé vlastnosti a

kvality a různé kvalitativní složení, protékají lidským tělem. Ještě jednou zopakují, při jakékoliv meditaci tělem protékají proudy primárních hmot o různé kvalitativní a kvantitativní kompozici! To je velmi důležité pochopit za účelem porozumění, co se při meditaci v člověku děje.

A děje se následující.

Proudy primárních hmot („temné hmoty“) začnou protékat skrze člověka a 70-90 procent těchto hmot kvalitativně **nekoresponduje se strukturami lidského těla a se strukturami duše**. Toto může znamenat pouze jednu věc: jestliže osoba medituje intenzívně a po dlouhý čas, všechny jeho či její struktury se stanou zablokovanými odpadními produkty / usazeninami a v menší či větší míře se poškodí. Namísto evolučního postupu nahoru dostane člověk díky meditaci něco zcela jiného – ztrátu svého evolučního potenciálu získaného během současného i minulých životů.

Někdo by se mohl zeptat – jak to, že „energie“ vesmíru „ničí“ struktury těla a duše a způsobuje evoluční „sestup“?

Odpověď je vcelku jednoduchá. Primární hmoty či „temná hmota“ není ani špatná ani dobrá, jakákoliv hmota jednoduše „je“. Primární hmoty vesmíru mohou být **v souladu či nesouladu se živou hmotou**. Pokud jsou proudy hmot v kvalitativní harmonii se strukturami živého organismu, potom je vše v pořádku. Ale pokud nejsou, nastane v organismu „zanášení“ struktur „odpadními produkty“.

Živá hmota může být vážně poškozena či dokonce kompletně zničena také v případě její úplné kvalitativní harmonie s proudy primárních hmot, pokud je jejich síla příliš velká. Uvedu příklad – lidský nervový systém pracuje na principu přenášení nízkých elektrických potenciálů, také srdce je řízeno nízkými elektrickými potenciály. Pokud necháme tělem projít elektrický proud o napětí milionů voltů, výsledkem je nevyhnutně těžké poškození či smrt. Zásahy bleskem jsou toho názornou ukázkou. Podobně, pokud síla proudů primárních hmot procházejících tělem překročí nosnou kapacitu organismu, je tento postupně poškozován a při dosažení kritické úrovně může být i zničen.

Různí lidé mohou mít různé kvality, a proto i totožná meditace může způsobit významné poškození v jednom člověku, zatímco mnohem menší v jiném, ale podstata zůstává stejná – je to škodlivá činnost. Zde se naskytá otázka: proč existuje po celém světě tak velké množství různých „učitelů“ a „guruů“, kteří lidem skrze meditaci slibují „duchovní růst“? A spousta lidí těmto konceptům podléhá! Bohužel, úroveň vymývání mozků je natolik vysoká, že téměř nikoho nenapadne zamyslet se nad zjevnou věcí: pokud zvýšíme napětí u černobílé televize, výsledkem nebude barevná televize, ale zničená (v nejhorším případě), nebo nějakým způsobem poškozená (v tom lepším případě) černobílá televize.

Stovky milionů lidí po celém světě praktikují různé druhy meditací, a pokud vezmeme v úvahu také motlitbu jako formu meditace, pak se toto číslo vyšplhá k miliardám. Lidé praktikují meditace roky, meditace existuje po staletí, ale dostalo se jim meditacemi toho, co jim bylo slíbeno – duchovní růst, ráj, apod.? Nedostalo se jim nic tohoto druhu...

„Velcí“ Východní učitelé se v principu ukazují být nepoctiví (mírně řečeno)! A

to není pomluva nebo shazování pramenící ze závisti, jak jistě má slova označit fanatičtí stoupenci těchto učení. Musím je zklamat – mýlí se! A zde je důvod – mnohem později, v roce 2006, mne osud svedl dohromady se ženou, která držela titul „mahatma“. Jeden z mých studentů se s ní znal a jednoho dne během hovoru zmínil moje metody, restrukturalizaci mozku a radikálně nové schopnosti, které to přináší. Žena-mahatma projevila velký zájem se dozvědět více a dala mému studentu své číslo s tím, ať jí zavolám, což jsem udělal.

Nikdy předtím jsem s žádným mahatmou nemluvil, ale slyšel jsem poměrně hodně o těchto lidech, držící nejvyšší duchovní titul Indie, a byl jsem zvědavý, co jsou vlastně zač, a když mi osud jednoho „přihrál“ do cesty, rozhodl jsem se toho využít a dozvědět se více. Nezmiňuji zde jméno této ženy, ačkoliv je velmi známá po celém světě. Důležitost není ve jméně, ale v tom, co za tímto vším leží.

Ze všeho nejvíc ji zajímala restrukturalizace mozku a z toho vyplývající nové schopnosti a kvality. Požádala mě, abych u ní restrukturalizaci provedl, ale zavedl jsem hovor jinam a začal s ní konverzovat. Zeptal jsem se jí, zda mi může odpovědět na otázku – odkud Indové vzali své vědění. Bez jakéhokoli zaváhání odpověděla, že sedm Bílých Učitelů je přineslo do Indie ze severu, zpoza Himalájí. To jsem věděl, ale chtěl jsem zjistit, co všechno mahatmové na toto téma vědí a řeknou, jsa nejvyšší duchovní kastou Indie. Byl jsem celkem překvapen, že odpověděla bez vytáček, a že její odpověď byla pravdivá.

Poté jsem položil další otázku: bude člověk, dokonale rozumějící kvantové fyzice, vysvětlovat tuto malému dítěti? Osoba při smyslech to pravděpodobně dělat nebude, protože je to marné, a problém není v dítěti samotném, ale v tom, že ještě nemá potřebné znalosti a zkušenosti, aby to bylo schopno pochopit. S tímto závěrem souhlasila. Potom jsem řekl, že pokud souhlasí, měla by souhlasit i s tím, že sedm Bílých Učitelů předalo Indům-“dětem” pouze základní “abecedu” znalostí. S tímto souhlasila také. Načež jsem se jí zeptal: “Proč potom Indové toto vědění, které jim bylo předáno, šíří jako nejvyšší duchovní vědění a prohlašují je za své, a navíc je šíří značně zkreslené?” Na to už neodpověděla a změnila téma konverzace.

Ve skutečnosti ani žádnou odpověď dát nemohla, lépe řečeno, pokud by dala upřímnou odpověď, poté by všechno, čemu zasvětila svůj život, získalo velmi nežádoucí stín, zcela nekompatibilní s jakoukoliv koncepcí vysoké duchovnosti, a kdyby lhala, o jaké vysoké duchovnosti tady může být řeč? Tedy, jak upřímná, tak lživá odpověď by na východní „vysoce duchovní“ učení vrhla těžký stín. Netlačil jsem ji k odpovědi, pro mě bylo vše jasné i bez ní. Pouze jsem nevěděl, že člověk s titulem mahatma, vědic toto všechno, je schopen klidně pokračovat v hraní “divadla”, stavíc se do role „velkého“ duchovního učitele Východu.

Jak se ukázalo, nejen mahatmové, ale každý, kdo studuje Védickou univerzitu v Indii, toto všechno ví. Jsou si toho vědomi a přesto pokračují ve stavění se do role nositelů nejvyšších duchovních znalostí Indie. Mlčí a pokračují v lhaní důvěřivým lidem, hlavně bílým lidem, kteří zapoměli na své vlastní hluboké vědění, část kterého kdysi Indům předali. Sociální parazité udělali vše pro “utopení” slavné minulosti bílé rasy do kompletního zapomnění. Celá západní civilizace klečí před “velkou moudrostí

Východu“, jejíž protagonisté lžou, a navíc vědí o tom, že lžou.

Mohou být takoví skutečně nazváni „velkými“ duchovními učiteli, nesoucími světlo vědění a vysoké duchovnosti? Ve světle faktu, že vědomě lžou, myslím že **nikoliv**.

Navíc, po obdržení určitých základních vědomostí od sedmi Bílých Učitelů, lidé Dravídie (starověké Indie), předkové dnešních Indů, značně a vědomě zkreslili obdržené vědění, zanesli do “kvantové fyziky”, kterou obdrželi, mnoho “svého porozumění”. A nyní jsou tyto útržky Védického vědění aktivně vnučovány potomkům těch, kteří kdysi toto vědění předkům Indů přinesli, ale byli v průběhu věků přinuceni je sami zapomenout.

Je zajímavé, že sociální parazité aktivně pomáhají moderním “guru” šířit “světlo” jejich vědění těm, jejichž plnohodnotné védické vědění bylo po staletí ničeno a eliminováno společně se všemi jeho nositeli!

Sociální parazité dávají moderním „duchovním“ učitelům k dispozici veškerou podporu masmédií: televizi, rádio, noviny a magazíny, internet – vše je zaplaveno systémy a metodami různých východních „guru“; jsou publikovány miliony knih nejrůznějších „spirituálních“ trendů. Sociální parazité vynakládají obrovské úsilí na vytváření a kultivaci nadšení pro východní „duchovní“ učení na všech úrovních společnosti.

Myslíte, že se sociální parazité najednou začali starat o dobro lidí? Myslíte si, že se z ničeho nic naprosto změnili?

Vůbec ne! Propagováním východních “guru” všemi možnými způsoby se sociální parazité snaží zajistit, aby autentické védické vědění nebylo mezi lidmi bílé rasy nikdy obnoveno, a masová média, která kontrolují, dělají vše pro diskreditaci byť i jen myšlenky na védické vědění bílé rasy.

Když v tom selžou, pokusí se buďto dosadit do čela skupiny, která studuje a propaguje pravé védické vědění, svého člověka, nebo používají úplatky, vydírání, hrozby a další podobné metody k tomu, aby přinutili lidi, kteří začali ostatním přinášet védické vědění, konat takovým způsobem, aby mohlo být vše zkresleno a zdiskreditováno! Často používají obě metody současně.

Takže, sociální parazité na jedné straně široce podporují „velké“ východní učitele na všech úrovních, a zároveň pronásledují všemi možnými prostředky ty jedince bílé rasy, kteří se pokoušejí oživit pravé védické koncepty! Tento stav věci ponouká k určitým myšlenkám a závěrům, nezdá se vám? Jakékoliv nezávisle smýšlející osobě je vše jasné.

Stejná situace může být pozorována ve vědě. Za účelem zatajení faktu, že starověký ruský jazyk je základem pro všechny jazyky bílé rasy, lingvističtí “vědci” vymysleli koncept Indo-Evropských jazyků. Takto to vypadá, že všechny moderní jazyky bílé rasy vzešly ze sanskrtu, jinými slovy, mají původ ve starověké Indii, a stejně tak, že všechny skupiny lidí bílé rasy vzešly odtamtud.

To je kompletní absurdita, kterou všichni odmítají vidět a lidé, kteří ji spatří, jsou označováni za blázny a vystrnaděni ve vědecké komunitě za okraj “akceptovatelného”. Neexistuje žádný důkaz, že kmeny bílé rasy na území Indie žily.

Archeologické vykopávky nenalézají žádné stopy jejich masové přítomnosti na tomto území. Lidé, pro které byl Sanskrt mateřským jazykem, na území Indie nikdy nežili ani v minulosti, ani v současnosti. Dokonce i před tisíci lety pouze indická elita, kasta Brahmanů, měla v Indii přístup k Sanskrtu a lidé ostatních kast jej dostali šanci studovat teprve ve 20. století, ale po celý čas Sanskrt byl v Indii **mrtvým jazykem!**

Tyto “vědecké“ teorie byly zavedeny za účelem zatajení faktu, že sanskrt se do starověké Indie dostal během dvou Árijských výprav. První výprava začala v roce 2817 podle slovanského kalendáře (*od Uzavření Míru v Hvězdném Chrámu - „U.M.H.CH“*, pozn.překl.) (2692 př. n. l.) a byla vedena z Bělovodí (západní Sibiře), a jednotky se stáhly zpět v roce 2893 U.M.H.CH. (2616 př. n. l.). Během druhé výpravy do Indie v roce 3503 podle slovanského kalendáře (2006 př. n. l.), byl chán Uman (nejvyšší žrec světlého kultu bohyně Tary) určen jako duchovní poradce krále „lesních lidí“ (Drávidů). Přesně po tomto druhém „dobytí“ zůstali někteří Árijci v zemích Drávidů a byli to právě jejich potomci, kteří zformovali vládnoucí kastu Indie – Brahmany (kněze) a válečnickou kastu – Kšatrije.

Árijští bojovníci udržovali čistotu rasy po tisíciletí, ale pak se museli začít mísit s místní populací, aby předešli degeneraci. Mísení mělo díky rigidnímu kastovnímu systému, který vytvořili, omezený charakter. Proto mají v moderní Indii příslušníci těchto kast velmi světlou až bílou kůži a někdy modré nebo zelené oči. Lidé náležející k těmto dvěma kastám, hlavně však brahmáni, studují a znají sanskrt, což je... **ruština**, ačkoliv zmrazená několik tisíc let v čase!

Ze starověké Indie (Dravídie) nikdy nenastal žádný exodus “Indo-Evropanů”! Sociální parazité překroutili vše. Byli to potomci (děti a vnuci) Slovano-Árijců, kteří přišli do starověké Indie během první Árijské výpravy, kteří se po 76 letech vrátili do své vlasti – Bělovodí (západní Sibiře). Při druhé Árijské výpravě do Indie zůstali někteří Slované-Árijci v Dravídii i poté, co vypudili kněžky kultu Kali-Ma za hranice, a jejich větší část se domů nevrátila; ze starověké Indie odešli na západ a jihozápad a usídlili se v Mezopotámii, kde si podmanili místní kmeny a vytvořili několik nových Slovano-Árijských států, z nichž nejznámější je Perská říše.

Aby podložili své pohádky o Indo-Evropských jazycích a kmenech, které odešly ze starověké Indie, použili sociální parazité přesně tento fakt. Snaží se tím odvést pozornost od pravdy, že všechny jazyky bílé rasy byly založeny na **jazyce Slovanů-Árijců**¹! Sociální parazité dělají vše pro to, aby rozšíření této informace zamezili.

Nejsou bohužel jediní. Když “velcí” védíctí učitelé dorazí do Ruska, jsou překvapeni z ruského jazyka, hlavně ze severního dialektu. Říkají jak jsou šťastní, že slyší **živý sanskrt**, čímž potvrzují, že **ruština je sanskrt**, ale když východní “mudrci” zažijí “nevýslovné blaho” setkání s živým sanskrtem, velmi rychle na to zapomenou a pokračují v šíření “jejich” Velké Védické Kultury a “jejich” starobylého pra-pra-jazyka – sanskrtu – do celého světa!

Bez ohledu na úhel pohledu, to, co jsem popsal, nemůže být vlastní nositelům

¹ Jsou čtyři druhy písem Slovanů-Árijců: *D'Árijské Tragy*, které byly základem písma Egejské civilizace a egyptských, čínských, mezopotámských, korejských a japonských znaků (obrázkového písma); *Ch'Árijské Runy*, použité v sanskrtu; *svjatoruské Obrazy*, které sloužily jako základ pro abecedy evropských zemí a *Molvitsa*, jež sloužila jako základ pro písmo Etrusků a Feničanů. (E.L.)

světla! Nechtěná lež založená na nevědomosti je nedorozumění, ale **vědomá lež je zločin!** Takže, je zde otázka: komu slouží a na čí “mlýny” tito “velcí” východní učitelé nahánějí vodu a kam vedou ty, kteří jim věří?

Je tady další aspekt...

“Velcí” východní učitelé slibují svým následovníkům “neuvěřitelné” schopnosti. O jaký druh “neuvěřitelných” schopností se jedná? Jsou to následující: schopnost opustit fyzické tělo; člověk se může vydávat na tzv. astrální výlety a, pokud má “dostatečné” štěstí, může dosáhnout stavu **nirvány** nebo **absolutna** a zažít nepopsatelnou “extázi”. Avšak ani jeden z “velkých” učitelů nevysvětluje, co je nirvána obecně a stav nirvány konkrétně, a co se s člověkem stane, pokud se v něm ocitne. Kromě popisů ponoření se do extáze nikdo nic nevysvětluje.

Když o tom slyším nebo čtu, vzpomenu si na výsledky experimentu s kryсами. Byla jim do mozku do centra potěšení vpravena elektroda a připojena na elektrický obvod. Speciální deska sloužila jako spínač obvodu. Když byla stisknuta, krysa zažívala blaho. Vychytralé krysy začaly mačkat desku a pokračovaly v tom bez přestávky, dokud se nevyvrátily mrtvé! Jediný “komfort” pro ně byl ten, že zemřely ve stavu blaženosti. To jsou analogie, které mi vytanou na mysl, když slyším nebo čtu o “vyšších” duchovních úspěších. Rychle, rychle k “dokonalosti” – najdete tam fyzickou a duchovní smrt, ale “blaženou”!

Co se týká astrálního cestování a opouštění fyzického těla, je to úroveň mateřské školky, nikoliv vyšší schopnosti! Ale dokonce ani tyto nejsou dosaženy všemi následovníky. Ve skutečnosti je užitečnost těchto kontemplativních astrálních výletů rovna nule. A zároveň jsou metody nabízené stoupencům těchto “učení” extrémně nebezpečné a ve výsledku mohou vést k destrukci lidského ducha! To je to, co hledači duchovní dokonalosti namísto duchovního růstu dostanou!

Mezitím po celém světě stovky milionů lidí meditují za použití různých metod toho či onoho “velkého guru” a všichni čekají na osvětlení a duchovní růst, jež nepřichází! Lidé se mění v motýly, kteří letí za světlem, ale namísto získání slíbeného se postupně spalují ve falešném světle, jež jim jejich “guru” nabízejí, protože v procesu meditace se vzdávají jediné hodnotné věci, kterou mají – své **vitální síly** – ve prospěch parazitických systémů, které stojí za oněmi “guru”. Lidé odevzdávají přesně to, co je pro duchovní růst potřeba, a bez čeho žádný duchovní růst a obecně ani tvořivost **nejdou možné!**

Tento druh cynismu “velkých guru” vypadá jako zlomyslná urážka směrem k slepým lidem, kteří hledají duchovnost a osvětlení! “Velká matka” Sahaja-jógy Šri Mataji Nirmala Devi (Nirmala Srivastava) svým následovníkům otevřeně říká, že pokud během meditace na ni osoba cítí chlad podél páteře, je on nebo ona zachráněn(a): všechny problémy a nemoci zmizí a člověk dále nemusí nic dělat atd. atd.

To nejsou “pomluvy” “velké” ženy, ale to, co **ona sama píše** ve své autobiografické knize *Meta Modern Era*², kterou mi Naděžda Jakovlevna Anšukovová poslala do San Francisca počátkem roku 2006. Ona a další lidé chtěli znát můj názor

2 «Метасовременная эпоха», Москва, издательство «Московский Союз Сахаджа Йогов», 1998.

na knihu a Sahaja jógu obecně. Mohu získat jasný obraz něčeho skenováním a následnou analýzou informace, ale dávám přednost tomu, hodnotit něco nebo někoho na základě informací, které pocházejí od dané osoby přímo. Proto je kniha *Meta Modern Era* ideální zdroj informací pro to, aby člověk o ní a jejím učení získal představu – je to její autobiografie. Tvrzení a koncepty v knize představené nejsou zkesleny jinými lidmi, ale odrážejí postoj autorky a její vlastní závěry.

Když jsem knihu začal číst, překvapilo mě, že autorka naprosto postrádá pochopení toho, o čem hovoří a píše. Získal jsem dojem, že kniha byla napsána negramotnou osobou někde na úrovni hospodyně. Hospodyně může být velmi vzdělaná osoba, ale kniha byla napsána **na úrovni hospodyně**. Na tom by nebylo nic špatného, kdyby ta žena nedeklarovala dosažení “sebe-realizace” a nešířila své pochopení “duchovnosti” do světa. Byl jsem v úžasu, jak popsala “probuzení” své kundalíní. Barvitě popsala západ slunce na břehu indického oceánu a jak spatřila oranžovo-červenou kouli energie pohybující se od její kostrče podél páteře, která ji explodovala v hlavě! Tato epizoda sloužila jako základ tomu, aby celému světu deklarovala, že dosáhla **sebe-realizace a vyššího pochopení** a, co je nejzajímavější, že nyní může ostatní učit to stejné!

Když jsem četl tato “odhalení”, nemohl jsem si pomoci nebýt překvapen: osoba, která je napsala, **nerozuměla ani na základní úrovni tomu, co se jí stalo**, navzdory faktu, že byla narozena v Indii do rodiny patřící ke kastě mahárádžů, a takové elementární věci vědět **musí**, ale ona je nevěděla!

Aby všichni rozuměli mému překvapení, uvedu nějaká vysvětlení. Červená barva indikuje, že je člověk ve stresu a na pokraji psychického vyčerpání. Oranžová barva je indikátorem sexuální energie, v tomto případě její nadměrné akumulace. Doufám, že není třeba dále rozvádět, co to znamená. A popis oranžovo-červené koule stoupající jí podél páteře a explodující jí v hlavě mluví sám za sebe, alespoň co se mě týká. Zdržím se z respektu vůči ní jako ženě detailního výkladu toho, co se jí stalo a co to ve skutečnosti znamená, ale chtěl bych říct pár slov ohledně energie kundalíní a jejím probouzení podle konceptů vyšších indických jogínů.

Oni používají “probuzení kundalíní”, aby vytlačili svého ducha z fyzického těla, což nazývají únik do astrálu. Správně kontrolované uvolnění energie kundalíní jednoduše vykopne ducha z fyzického těla, ale člověk si musí dávat pozor na ochranu mozkových struktur, jež jsou zodpovědné za navrácení ducha zpět do těla, aby při tomto procesu nebyly zničeny. Proto je první “probuzení kundalíní” obvykle vedeno zkušeným učitelem, který v případě nutnosti kontroluje uvolňování energie a vede ji potřebným směrem.

Ale dokonce i tato preventivní opatření někdy nejsou schopna uhlídat všechno, duch „vykopnutý“ z fyzického těla se nemůže vrátit zpět do těla a člověk **upadne do bezvědomí nebo zemře na místě**. Tak či onak, uvolnění energie kundalíní je jen nástrojem používaným pro opuštění fyzického těla, ale tento jev sám o sobě **neznamená duchovní dokonalost!** Když je energie kundalíní nasměrována do hlavy, osoba zažívá euforii a extázi, protože struktury mozku se v procesu umělého a násilného opuštění těla nuceně otevřou jiným úrovním reality a lidský mozek je

prosycen proudy hmot z těchto úrovní. Avšak to není žádným způsobem spojeno s duchovním růstem a tím méně pak s duchovní dokonalostí! Je to pouhý mechanismus nebo metoda, jež se používá na vykopnutí ducha ven z těla.

Jestliže je euforie, již osoba zažívá při tomto druhu opuštění těla, považována za **projev “vysoké” spirituality**, potom jsou všichni **drogově závislí “vysoce duchovní” lidé**, protože dosahují podobné euforie pomocí drog. Výsledek je stejný, pouze metody jsou odlišné! Mimo to existuje několik jiných metod opuštění těla, jež nejsou tak barbarské a nebezpečné, jako uvolnění vitální síly z kundalíní!

Takže, zážitek, který se stal naší hospodyni, mimochodem, sama se tak nazývá, byl jen spontánní uvolnění její vitální síly, jež vyústil v její hlavě v explozi, když oranžovo-červená koule dosáhla mozku, jak to ona popisuje. Jedním z hlavních důvodů byl velmi silný a dlouhodobý nervový stres, který tehdy zažívala. Takže, mylně si vyložila, co se jí v důsledku spontánního uvolnění energie stalo, protože to ve skutečnosti nemělo s duchovním růstem zhola nic společného. Probuzení či uvolnění kundalíní nemůže být žádným způsobem považováno za **dosázení duchovní dokonalosti!** Navíc, nevede to k ničím seberealizacím, jak tato “velká matka” deklaruje, ani jejích následovníků, jež cítí “chlad” kolem páteře, ani jí samé! Jakákoliv seberealizace se děje skrze vědomé skutky, kdy osoba plně chápe odpovědnost za každý svůj skutek.

Byl jsem také překvapen jejím pasivním postojem nevměšování, jehož příklady uváděla v knize. Může osoba, která dosáhla duchovní dokonalosti, opravdu něco takového říct?! Popisuje poněkud zlou situaci, jejíž byla svědkem v londýnském vlaku, pokud se nemýlím. Ale ze všeho nejvíc jsem byl šokován pokrytectvím, jež kniha obsahuje. Šri Matadji Nirmala Devi popisuje své rozhořčení ohledně guruů, jež za své učení berou peníze, a ujišťuje, že sahaja-jóginí neberou peníze, ale naopak, dávají dárky, aby učinili jinou osobu šťastnou. Popisuje duchaplný příklad: do obchodu vejde sahaja-jogín se svým přítelem, který spatří předmět, jež by si velmi přál. Sahaja-jogín nemá dost peněz a požádá prodavače, aby mu předmět schoval do té doby, než shromáždí potřebnou částku. Později přijde zpátky do obchodu, věc koupí a dá ji svému příteli, který je z toho velmi šťastný.

Zde pozorujeme nenápadnou “radu” následovníkům sahaja-jógy: on nebo ona by měl(a) cílit na přinášení radosti svým sousedům skrze dárky. A kdo je sahaja-jogínovi nejbližší a nejdražší? Pochopitelně “velká matka”, protože každé setkání stoupenců začíná hodinovým chvalozpěvem jejich “matky”, čehož výsledkem jsou desítky jejích paláců po celém světě, stovky drahých aut, šperky a mnoho dalších cenných dáreků a samozřejmě “tuny” peněz, jež stoupenci štědře odevzdávají do ochotně rozmístěných darovacích uren.

Je zajímavé, že ani ona ani její pomocníci v tomto “svatém” podnikání neplatí daně, ale ti, kteří dary odevzdávají, ano. V USA například není dar položka osvobozená od daně. Přesněji řečeno, když člověk zaplatí všechny daně, má právo darovat jedné osobě deset tisíc dolarů osvobozených od daně. To je v případě peněžního daru, ale v případě předmětu může být z daní odepsáno pouze padesát dolarů z ceny, bez ohledu na hodnotu předmětu, což znamená, že osoba utrácí peníze

jednak na dárek “velké matce”, a **padesát pět procent** jeho ceny jde navíc státu. Představte si, jaké náklady člověk bude mít, pokud jí daruje něco opravdu drahého, jako například luxusní palác. Nu, podle Sahaja-jógy by měl být nevýslovně šťastný, protože udělal své milované „matce“ svým dárkem radost!

Mohl bych v popisování „vysoce duchovních“ odhalení této knihy pokračovat, ale zmíním už jen jedno, čímž celou tuto záležitost ukončím. Píše, že světová vláda by měla přejít do rukou sahaja-jogínů, protože tito jsou již seberealizováni a vypadli z koloběhu reinkarnace! Avšak než se k tomu v knize dostane, přesvědčuje čtenáře, že když sahaja-jogín dosáhne seberealizace, neměl by už dělat nic, a pokud dělá, jeho akce budou neutralizovány, protože je osvobozen od karmy, což znamená, že **nesmí dělat nic!** Trvá na tom, že každá akce, kterou člověk vykoná, je „odpracování“ jeho karmy, ale nevysvětluje, co karma je a o několik stran později říká, že jen sahaja-jogíni by měli vládnout světu!

Není to neočekávaný obrat? Aby mohl vládnout světu, musí daný jedinec vykonávat každý den enormní množství akcí a být za ně zodpovědný. Avšak tento rozpor ji neuvádí do rozpaků, což je celkem pochopitelné – jedná se přece o **vládnutí světu!** Sahaja-jogíni „osvobození“ od karmy mohou světu vládnout navzdory jejímu výroku, že seberealizovaný sahaja-jogín by neměl nic dělat, včetně jí samotné! Ale ona cestuje po celém světě, pořádá setkání, setkává se s lidmi, dává rady, dokonce svým stoupencům vybírá snoubence a snoubenky a neustále přijímá chválu a přebírá **dary**, které pohotově používá, zvláště, pokud je to zámek nebo palác.

To není pomluva „nádherné“ osoby, ale její vlastní nápady, se kterými se v knize netají. Jsem jen překvapen, že mnoha lidem, kteří tu knihu četli, unikají tak zjevné věci. Co mě naopak **nepřekvapuje** je fakt, že ji sociální parazité tak aktivně propagují a velebí po celém světě. To by samo o sobě mělo být varováním pro všechny stoupence, protože sociální parazité nelítostně likvidují všechny a všechno, co je může jakkoliv poškodit.

Je tady další moment, který s tématem přímo nesouvisí. Ve své knize Šri Matadji Nirmala Devi cituje pár veršů staroindické básně a žalozpěvu, jejichž krásu mohlo obdivovat jen pár lidí, dokonce i v dobách před více než tisícem let, protože autor napsal své verše v **sanskrtu**. Jinými slovy, v **ruštině!** Před tisíci lety totiž nebyli na území staré Indie lidé, jež byli schopni mluvit sanskrtem, a ani nemohli být, protože takoví lidé ve starověké Indii nikdy nežili, ale žili ve Velké Ázii (*Velikaja Asia – také Rasénie, Tartarie, Bělovodí atd.*), nyní známé jako Rusko! Pouze potomci těch, kteří zůstali v Indii po druhé árijské výpravě, si uchovali v paměti vzpomínku na své předky, RUSy.

Takže, otázka Naděždy Jakovlevny Anšukovové mě přivedla ke knize, která mi ukázala, že za maskou „velkých“ východní učitelů se skrývá zkreslený pohled na svět a **ignorance**. Je zajímavé, že jsou to oni sami, kdo svou **ignoranci** odhalují ve svých životopisech. Sebe-odhalení ignorance „velkých guru“ je nejlepší metoda jejich demaskování. Ačkoliv se někteří východní učitelé nepochybně snažili a snaží najít pravdu a světlo, základ, na kterém stavěli, byl od začátku deformovaný. Naneštěstí pro ně to nemohlo být jinak, protože když malé děti nechtějí „vyrůst z krátkých

kalhot“ a namísto toho začnou přeříkávat „kvantovou fyziku“ na své úrovni, vnášejíc do ní vlastní „porozumění“, nic dobrého z toho nevzejde.

Takže, lidé, nespěchejte líbat zemi, po které prošli „velcí“ východní učitelé: uděláte lépe, když se zaměříte dovnitř sebe a probudíte svou spící genetickou paměť a poté pochopíte, že byste hledali na špatných místech! Vzpomenete si a pochopíte, že to byli vaši předkové, kdo starověkým Indům (Číňanům, Egypťanům, Májům, Aztékům, Inkům, ...) předal nějaká zrníčka pravdy, kteří je uchovali, ale časem zkreslili, takže ztratily původní jiskru světla a uchovali si jen externí obal. Když to pochopíte, nebudete klečet a zpívat hodinové chvalozpěvy **hospodyní**, která si usmyslela, že dosáhla **duchovní dokonalosti** jen proto, že jí oranžovo-červená koule **explodovala** v hlavě!...

Ale proč lidé klečí, proč „velkou matku“ hodiny velebí? Jedním z principiálních důvodů tohoto jsou její sliby osvobození od **nemocí, finančních problémů**, atd., za účelem jejichž naplnění ji musí člověk jen **velebit a ucítit chlad podél páteře!** Jestliže člověk ucítí „chlad“ podél páteře, všechny jeho problémy mají **zmizet**, ale ony **nezmizí!** A člověk začne velebit „velkou matku“ s větším zanícením, „daruje“ jí poslední peníze, pokouší se ucítit ten „**správný chlad**“, ale problémy zůstávají, přesněji řečeno, hromadí se a zvětšují se, protože problémy zmizí, jen když proti nim člověk aktivně bojuje, namísto čekání na jejich zázračné „vypaření“.

Vzpomínám si na starý kreslený film. Obyčejný sovětský kluk se dostal do pohádky a potkal dva kamarády schopné splnit mu každé přání. Kluk si řekl o koláče, zmrzlinu, sladkosti, atd. a uvelebil se v trávě, očekávajíc sladkou hostinu. Kamarádi materializovali vše, co si objednal, a ... vše snědli sami. Kluk se v úžasu zeptal: „Vy je za mě i jíte?“ „Jistě“ – zněla odpověď.

Takže, v čem se stoupenci sahaja jógy liší od protagonisty kresleného filmu? V ničem! „Velká matka“ a její nejbližší kruh za ně honosně jedí, a oni jen čekají na vyplnění slibů, jež jim byly dány. Čekají a čekají a vroucně si přejí, aby se vyplnily, ale neděje se to. Naneštěstí nechápou, že pouhé přání nestačí! Je třeba konat, prací a potom řešit problémy, **bojovat s nespravedlností** a bojovat aktivně!

Sociální parazité však dosáhli použitím sociální zbraně na naší planetě mnoho. Jimi vytvořené a mezi lidmi rozšířené náboženství založené na judaických principech v první řadě vykosilo v přímém i přeneseném smyslu slova silné lidi, jinými slovy nositele alfa-genetiky každého národa, a zbytku vnutili pasivitu, jejíž podstata leží v tom, že člověk musí bez reptání přijímat otrocký úděl a tehdy ... se mu Bůh Hospodin odvděčí posmrtným životem v ráji!

Nakonec sociální zbraň parazitů vykonala své temné dílo. Mnoho lidí se stalo nositeli jejich následků a záměru. Sociální zbraň vedla ke vzniku sociálních nemocí, které v sobě nesou „sociální komplikace“ různého stupně a s různými stupni následků, z nichž jedním je **sociální a individuální pasivita!** Lidem bylo naočkováno, že by sami neměli dělat nic, jen čekat na milost shůry, a oni takovou pozici přijali! Zda od Boha Hospodina nebo kohokoliv jiného – na tom nezáleží, záleží jen na tom, že je nutné být **jen připraven přijmout blaho jako hotový produkt!** A není důležité, co přijmout – život v ráji nebo seberealizaci, důležité je, že

to někdo nebo něco udělá za vás! A je třeba být jen trpělivý a blahosklonně přijmout onen „**dar**“!

A lidé hodiny uctívají svého Boha, klaníc se mu v otrocké oddanosti a poslušnosti a slibujíc odevzdání se osudu, aby se jim za odměnu dostalo „**věčného života v ráji**“, i když až po smrti; nebo dalšího „velkého guru“, aby skrze „chladu“ podél páteře dosáhli seberealizace! Bohužel, velmi mnoho lidí si osvojilo větší či menší parazitické rysy. Lze říct, že parazité infikovali lidi parazitismem, protože lidé začali být přesvědčení, že někdo nebo něco je zavázán(o) jim vše dát – vždyť pohleďte – my jsme tak růžoví a sladcí, tak dobří a udělali jsme vše, co bylo žádáno, nyní nám dej, co bylo slíbeno!

Ale sliby budou muset počkat! Člověk musí počkat až do smrti, aby obdržel odměnu ve formě života v ráji. Ale „obdrživše“ rajský život, už se nevrátí a nepovypráví o tom... kvůli této myšlence například v křesťanství zavedli velmi chytrý tah – dohlédli na to, aby samotná myšlenka reinkarnace byla kacírstvím: koncept reinkarnace, jež se objevuje v pracích teologa Joana Itala, byl ekumenickým koncilem odsouzen v roce 1082 n. l., jeho práce byla prohlášena za kacírství a on sám byl exkomunikován.

O křesťanství už jsem psal dříve a na faktech dokázal, že ten, jehož nazvali Ježíšem Kristem (skutečné jméno – Radomír) byl ukřížován v Konstantinopoli (Jeruzalémě) 16. února 1086 n. l.! Připomenu, že jeho jméno – Radomir – značí v přímém smyslu slova „radost mira“ („radost světa“) neboli „nesoucí radost světa“! A slovo RADOST (původně bylo slovo psáno jako RADAST) – značí **dané (pocházejíc od) Ra** nebo **světlo Ra**! To, že služebníci tzv. řeckého náboženství – kultu Dionýsa – v roce 1082 n. l. ze své doktríny plně vykořenili myšlenku reinkarnace prakticky v té stejné době, kdy se Radomír vydal zachránit ztracené ovce domu Izraelského, není zdaleka náhoda. Také není náhoda, že proti jeho učení, založeném i na pochopení reinkarnace, udržovaném po jeho smrti na jihu Francie Marií Magdalénou, byly papežem Innocentem III. v letech 1209-1229 organizovány takzvané albigenké křížové výpravy. Za necelých dvacet let křížáci vyhladili do posledního všechny, včetně dětí, následovníky pravého učení Radomíra-Krista.

Vzniká otázka: proč ekumenický koncil prohlásil myšlenku reinkarnace za kacírství až v roce 1082 n. l., proč ne dříve?

Příčin je několik, první a hlavní z nich spočívá v tom, že kultury Osirise-Dionýsa byly nuceny lidem majícím védické vnímání světa, pro které byl jev reinkarnace duší přirozený a naprosto jasný! A sociální parazité stojící za těmito kultury neměli pochopitelně šanci prudce zaměnit kult slunce, stojící na védickém světonázoru, za kult smrti – měsíční kult. Proto z védického světonázoru vytěsňovali „nadbytečné“ koncepty, které jim bránily ve vytvoření ideální sociální zbraně, jen postupně. Za druhé, konec 11. století – to je čas aktivních skutků Radomíra-Krista, a šéf-kněží nemohli ve svých řadách dopustit ohledně této otázky rozkol, protože zbytky védického vnímání světa v kultu Dionýsa mohly u věřících zapůsobit na genetické úrovni a ti by se v důsledku toho mohli vrátit k plně védickému vnímání světa, které šířil Radomír! Když se jim podařilo Radomíra zastavit, počkali sto let, až všichni

svědkové skutečných událostí zemřeli, a ohněm a mečem vpadli na jeho následovníky. Dokonce ještě počátkem 13. století **nechtěli** mnozí kardinálové **jít proti jeho pravému učení!**

Proč byla kněžím myšlenka reinkarnace duší nebezpečná?!

Zdalo by se, co je na tom, zda reinkarnace duší ve skutečnosti existuje či ne? Není to jednou za osmnáct a jednou bez dvou za dvacet? Ale to jen na první pohled! Ve skutečnosti je koncept reinkarnace duší takzvanému křesťanství smrtelně nebezpečný! Vše tkví v tom, že základní doktrína křesťanství je založena na konceptu, že člověk musí bez reptání přijímat vše, co mu Bůh přichystal jako tresty za hříchy nebo jako zkoušky pevnosti víry. Pokud to vše člověk **pokorně přijme**, pak ho po smrti čeká **věčný život v ráji!**

Hlavní podmínkou pro vstup do posmrtného ráje se jeví přijetí všeho bez vzdoru, bez ohledu na to, jaké zkoušky a tresty Bůh člověku seslal. A jen tehdy... ho čeká věčný nebeský život! Trp otročským životem, ponížením, urážkami, pokorně sleduj, jak ti berou i to poslední, jak se vyvyšují nad tvoje nejbližší a nejdražší, jak znásilňují tvoji ženu, dceru... vše to nejsou než tresty za tvoje hříchy nebo zkoušky pevnosti tvé „víry“ v Boha! Podle křesťanství, pokud je člověk zdravý, šťastný a bohatý – znamená to, že ho Bůh opustil, že ho nemá rád, a když je člověk nemocný, chudý a nešťastný – tehdy ho Bůh obdařil svojí láskou!

Člověku se vnucuje, že to musí všechno přijmout, a ještě blahořečit Všemohoucího za jeho „lásku“, a tehdy, a jen tehdy, je mu zaručena bezplatná vstupenka do ráje, do věčného života! Ale pokud je reinkarnace duší skutečností, pak tato návnada nefunguje! Člověk začne pokládat „nadbytečné“ otázky o tom, kým se může stát v příštím životě, pokud v tomto přetrpí strádání a tresty, a také, proč by to vlastně měl snášet, jestli se znovu narodí a bude znovu strádat a trpět? Také se může ptát, co bude s těmi, od kterých strádání a utrpení přijímal? Znamená strádání v tomto životě, že se příště narodí bohatý a šťastný? A tak dále..

Takové a mnoho dalších „nesprávných“ otázek budou lidé pokládat, pokud budou znát pravdu o tom, že se duše mrtvých znovu inkarnují, a většina z nich bude strádat a trpět i v nových inkarnacích stejně, jako trpěli a strádali v předchozích. Bude se to dít do té doby, dokud je budou sociální parazité schopni nalákat sliby na to, co se nikdy nestane, jen aby hloupí gojímové zůstali otroky a zabezpečovali jim luxusní a bezstarostný život a přitom ještě šťastně vítali smrt, která je branou k „doručení“ slíbeného! Pouhý fakt, že křesťanství člověku slibuje věčný posmrtný život v ráji, hovoří o tom, že je to **měsíční kult – kult smrti!**

A těm, kterým se taková perspektiva příliš nezamlouvá, předkládají sociální parazité druhou variantu štěstí a prosperity! Takové varianty, jako sahaja-jóga – stačí jen dostatečně velebit „velkou matku“ a cítit zároveň chlad kolem páteře – a je to! Všechny problémy, nemoci, překážky samy od sebe zmizí a kdo tomu naprosto věří, získá vše! Jen nezapomenout modlit se a velebit „matičku“, a ona člověka obdaří seberealizací a osvobozením z „karmického kolotoče“! Jen nezapomenout i osvobodit své kapsy od již nepotřebných peněz, které už více člověk nepotřebuje, zato jeho „velké matičce“ se velmi hodí při stavbě jejího dalšího paláce! A nezapomenout také

pociťovat radost nad dalším drahým dárkem jeho „velké matičce“ – pak je plná seberealizace zaručena!

A zástupy lidí míří do kostelů, kde nechávají své poslední peníze a otrocky prosí Boha Hospodina o spasení, vyléčení a věčný život v ráji. Jen tito lidé nečtou „svaté knihy“, v kterých je psáno, že všichni **gójové jsou určeni na roli otroků**, a jejich bohatství a bohatství jejich zemí patří pouze „**vyvoleným**“, protože **světlo Boha je světlo jen pro vyvolené a je temnotou a chaosem pro všechny ostatní!**

Stejně tak slepí fanatici nečtou knihy jako «Metasovremennaya epoha» (*Meta Modern Era*), v kterých je vše otevřeně napsáno! A nechtějí vidět, že nemoci nikam nezmizí, problémy se jenom zvětší, peníze se z nebe sypat nezačnou atd. Vlastně moment – peníze se z nebe sypou nepřetržitým proudem, ale jen ... jen na hlavu „velké matičky“, jejím pomocníkům a jim podobným!

Zapomněli všichni lidé na pohádku o Pinokiovi, kterého přesvědčili zakopat jeho pět zlatých mincí na Pole Zázraků v Zemi Bláznů, aby z nich na jaře vyrostl strom, na kterém uzraje tisíc zlatých? Zdá se že tuto a podobné pohádky všichni znají, ale když je jim taková možnost nabídnuta, jen „podaná“ v lepším „obalu“, běží hned na určené „Pole Zázraků“ a spěchají zakopat svých „pět zlatých mincí“!

Protože věří, že z jejich „zlatých mincí“ určitě vyroste velké množství nových zlatých mincí, omlazujících jablek, jablíček ze stromu poznání z rajské zahrady, které odkryjí všechna tajemství vesmíru atd. atd. A není třeba bojovat s nespravedlností, není třeba namáhat se v potu tváře, dosáhnout osvícení poznáním, není třeba bojovat sám se sebou, kapku po kapce ze sebe vystrnadit otroka, protože se objeví kouzelník a mávnutím hůlky splní všechna přání!

Velmi hluboko se v mozcích lidí usadila náказа vše-zadarmo-a-bez-námahy a lidé jsou připraveni omezit své úsilí na minimum, a toto úsilí je z většiny spotřebováno na klečení na kolenou a prosení, ale nikdo se nepozastaví a nezeptá se, co jsem udělal, abych si prosené zasloužil?! Lze se do smrti modlit k Bohu, aby se na poušti objevila voda a zachránila před smrtí – ale neobjeví se! Ale jestliže člověk využije vědomostí a není líný zapotit se a vykopat studnu, na správném místě najde vodu dokonce i na poušti a zachrání sebe a mnoho dalších od smrti žízní!

Jen člověk sám, svou prací, svou silou vůle a bojem proti nespravedlnosti, může své problémy vyřešit a pomoci i druhým! To je jediná cesta! V Rusku je jedno přísloví: „Volnému (svobodnému) – vůle, spasenému (zachráněnému) – ráj“! Mnozí jej používají, ale nechápou jeho podstatu. A ta je velmi odhalující a významná. Svobodný člověk je sám pánem svého osudu a jeho tvůrcem, ale otroku na duši nezbývá než pokorně čekat na smrt, aby získal „věčný život v ráji“! Je zajímavé, že ti, kteří ostatním slibují „posmrtný život v ráji“, dávají „z nějakého“ důvodu přednost tomu samému „rajskému“ životu už zde, na „hříšné“ Zemi! Není to zvláštní „rozpor“?!

„Komplikacím“ sociálních nemocí se v dnešním světě málo kdo vyhnul! Zdá se, že „bacily“ parazitismu pronikly všude, jsou ve vzduchu, ve vodě, v zemi! O tom, že to tak je, jsem se přesvědčil na vlastní kůži na příkladu svých studentů, jak v SSSR, tak v „prosperující“ Americe. Přejde za vámi člověk a řekne, že celý život snil o

nalezení vědomostí a schopností, a když je získá, je připraven sloužit celému lidstvu! Jistě, ne všichni použili přesně tyto slova, ale podstata byla stejná. Takže jsem jim transformoval mozek, posunul jejich duchy ve vývoji miliony let napřed, dal nové schopnosti a kvality, důkladně vysvětlil jak, kdy a proč by je měli používat správně, vysvětlil jsem odpovědnost za každou akci a všechny pravidla konání a nakonec objasnil, že nyní je třeba jen konat.

Z „nějakého důvodu“ však prakticky nikdo ze studentů nezačal pracovat s lidmi, jak je nutné, aby člověk získal nutné zkušenosti, a všichni ihned chtěli zachraňovat Vesmír! Proč by se měli pachtit, když už mají vše, co je potřeba!? Pravda, již od prvních experimentů jsem je varoval, že mnou dané jim nebude fungovat, dokud nezískají potřebné zkušenosti a vědomosti, a pokud udělají něco špatně, mnou předané nebude fungovat, a pokud to zopakují dvakrát, třikrát, deaktivuje se to a zmizí. A objasnil jsem, že aby někdo mohl efektivně pracovat v Kosmu, je třeba začínat s malými věcmi! Protože principy práce jsou totožné, liší se jen **měřítko!** Takže, učení se jak správně pracovat, například, při léčbě žaludečních vředů, se získají zkušenosti pro práci i na úrovni celého vesmíru! A také jsem vysvětlil, proč:

Za prvé, je nutné naučit se **získat** důvěryhodnou informaci.

Za druhé, je nutné naučit se získanou informaci **správně zpracovat**.

Za třetí, je nutné naučit se vyvodit **správné závěry**.

Za čtvrté, je nutné naučit se správně vybrat potřebné **vlastnosti a kvality**, nutné pro **korektní** řešení daného problému.

Za páté, je nutné **zajistit**, aby výsledek zůstal **stabilním a udržitelným!**

Takže, práce s žaludečním nebo dvanácterníkovým vředem člověku dovolí efektivně a rychle vypracovat zpětnou vazbu své aktivity, protože ve většině případů chronické vředové choroby mizí beze stopy do dvou týdnů, a při tom získat zkušenost práce s nemocemi. Po osvojení a vypilování všech základních elementů na vředových nebo podobných méně závažných patologiích je možno přejít na více a více komplexní, postupně získávat praxi v práci s proudy primárních hmot, získávání přesných informací, správných postupů práce, zpracování informací atd. A teprve po dosažení určité úrovně mistrovství je možno postupně přejít na řešení závažnějších problémů ve větším měřítku! A opět, pozvedávat dále své schopnosti, a hlavně – své chápání na principiálně nové úrovni, bez čehož nelze postupovat vpřed!

Vždy mě udivovalo, jak lidé na principiálně nové podmínky projektují své dosavadní, navyklé koncepty! A to zahrnuje i spisovatele fantastiky! Například, v knize V.Golovačeva se hovoří o meči Svjatogora, jehož čepel měla schopnost transformovat prostor jeho svinutím a rozvinutím. To je krásný příklad toho, jak člověk projektuje čistě pozemské koncepty na principiálně nové jevy. A tento autor v tom není sám, někteří spisovatelé a další lidé, kteří mají určité vrozené schopnosti, začnou po proniknutí na nové úrovni reality projektovat své pozemské koncepty a vytvářet tam „magické meče“, laserové pistole a jakékoliv další druhy „kosmických zbraní“, jež pak putují z jedné knihy do druhé, od jednoho kontaktéra či jasnovidce k dalšímu.

Projektují své mylné představy o tom, že na dalších, „velmi“ vysokých urovních

existují jen světlé bytosti, a začínají přijímat „posvátné“ informace od „vyššího rozumu“ a těší se z nich jako dítě z nové hračky, nechápajíc, že ty informace nemají cenu zlámané grešle! A „vyšší rozum“ využívá jejich ignorance, přimíchává k proudu dezinformací občasné zrnka pravdy o skutečných pozemských událostech, a naivním „zelenáčům“ se směje.

Pod vlivem východních „učení“ vzniklo u mnoha zájemců o esoteriku naprosto mylné porozumění. Je „přijímáno“, že vyšší pozemské úrovně jsou obydleny jen „vysoce duchovními“ bytostmi, protože při získání plných sedmi těl libovolná rozumná bytost dosáhne vyšší úrovně rozvoje – vstoupí do stavu nirvány a splyne s absolutnem, a to znamená, že všichni, kdo „přebývají“ o trochu níže, musí být vysoce duchovní bytosti! A „vysoce duchovní“ bytosti tento omyl beze zbytku využívají ve svůj prospěch...

Důvodem je, že „velcí“ Indové berou zakončení nultého (planetárního) stupně vývoje jako konečný bod vývoje (kvůli svému nepochopení základních znalostí, které jim Bílí Učitelé předali), kdy dosáhli určitého stupně svého vývoje a nebyli schopni jít dále, a ve svém omezeném porozumění prohlásili tento bod za vrchol duchovního vývoje, a lidé bílé rasy, kteří přišli o svou genetickou paměť a znalosti předků visí na každém slovu těchto „velkých“ učitelů s otevřenou pusou bez vědomí toho, že jsou sami na genetické úrovni nositeli skutečných schopností, o jakých se „velkým“ východním učitelům nezdá ani ve snu!

Smutek a pobouření jednoduše naplňují duši, když člověk sleduje takové slepé oslavování všeho cizího, zvláště pokud to přichází z „velkého“ Východu! Je mi líto takových lidí, jejich promarněného úsilí a životů. A ještě více je mi jich líto za jejich fanatickou slepotu a neochotu naslouchat hlasu rozumu!

A to vše jen kvůli tomu, že jim naslibovali řešení všech problémů a manu z nebes! Kolikrát už církev oficiálně deklarovala konec světa, a on ne a ne přijít, takže to posunuli zase na jiné datum. Ale nikdo nepoložil jednu závažnou otázku: pokud uznání „proroci“ deklarovali jménem Boha konec světa a on nepřišel, potom buď o proroci všem lžou, nebo ten, jež se prohlašuje za Boha, proroky a všechny ty, jež jim naslouchají, klame.

Bohužel málokdo položí podobnou otázku a většina nadále věří kněžím a „velkým“ guru, ačkoliv nikdy nedostanou to, co bylo slíbeno, zvláště věřící, kteří se zdaleka ne všichni po smrti dostanou do ráje, ale už se nemohou vrátit a říct o tom ostatním. Takže chodí na zpovědi, kají se za své hříchy a kněz jim je ve jménu Krista „odpustí“, a hříšníci přinášejí církvi dary, drahé nebo ne tak drahé, ale nikdo se nezastaví a nepoloží otázku:

Kdo jim dal právo ve jménu Krista odpouštět hříchy?

A když by položil, obdržel by vyhýbavou odpověď, že oni jsou jeho sluhové a on svou oběť vykoupil všechny hříchy lidstva až do konce věků! Ale jestli Ježíš svou oběť vykoupil všechny hříchy lidstva, pak už nepotřebuje žádné dary od hříšníků, což značí, ty dary potřebují kněží, kteří si přisvojili právo mluvit v jeho jméně, ale kdyby v něj doopravdy věřili, neodvážili by se na sebe takový hřích vzít! Ale oni se odvažují, odpouštějí hříchy zločincům, jejichž ruce jsou pokryté krví a kteří

vydělávají na lidském utrpení! A takoví zaujímají v církvích ctěná místa, protože jim věnují ubohé drobnky svých křivě nabytých jmění: a kněží na nejvyšších postech jim žehnají za jejich „velké“ skutky – oloupení země a lidí, kteří v ní žijí! A čím větší sumu takový „věřící“ věnuje, tím víc je církví veleben!

A v odpovědi na případný dotaz kněží vzkáží, že hlavní není nespáchat hřích, ale **kát se za něj!** A že člověk se už hříšným rodí a obecně, nejdůležitější věc pro věřícího je kát se, dokonce i pokud nic špatného nespáchal, protože v tom případě hřešil v myšlenkách! A pokud člověk nehřešil, pak se ho zmocnila pýcha, protože se ke svým hříchům nechce přiznat!

Jinými slovy, hřešte jak nejčastěji a nejvíce můžete; hlavně nezapomeňte se za své hříchy, za něž už Ježíš Kristus svým životem zaplatil dopředu, kát. Hřešte a chod'te do zpovědnice, ale hlavně nezapomeňte část nakradeného věnovat „svaté“ církvi, a ... čím více, tím lépe! Analogickou nabídku předkládají nejrůznější „guru“ východního ražení, kteří hovoří poněkud jinou řečí, ale podstata zůstává stejná!

No, bylo by to ještě nějak pochopitelné, kdyby lidé dostali to, co jim bylo slíbeno, ale tím, že ten či onen člověk daroval církvi nebo „guruovi“ nějaké peníze, jeho skutečné hříchy nikam nezmizí, bez ohledu na to, jak moc daroval! Církev a „velcí guruové“ pracují pro temnou stranu, ďábla, protože místo toho, aby člověka odrazovali od špatných a kriminálních činů, jež jedni nazývají hřích a druzí „špatná karma“, naopak ho k tomu vedou svým zdůrazňováním, že v první řadě nejde o **hřích**, ale o **pokání se!** Pouze pokání odmaže **všechny hříchy!** Za vše je zapláceno, vše je podchyceno, hlavní je – předložit hříšníkovi účet k zaplacení!..

7. Letní cesty osudu

Moje první seminární škola v San Francisku tedy skončila. Posluchači se rozjeli zpět do svých měst a států a já jsem se vrátil ke své obvyklé léčitelské praxi. Večery jsem měl opět volné a mohl jsem si trochu oddechnout a zabývat se tím, co mě zajímalo. I když mi moje první škola nepřinesla očekávané peníze, byla to moje první zkušenost práce s lidmi jiného jazyka a kultury, která ukázala, že mnou vytvářené kvalitativní změny nezávisí na tom, jestli daná osoba rozumí tomu, co dělám, nebo ne. Nemůže to být tedy spojeno s autohypnózou, protože Američané nerozuměli ani slovu z toho, co jsem v ruštině pronášel. Slyšeli sice překlad mých slov, ale anglický tlumočnický neovládal hypnózu ani jinou verbální sugestivní metodu. Navíc spoustu svých akcí jsem vůbec nekomentoval, jen jsem se zeptal tlumočnicka, jaké mělo moje působení účinky. Tak jsem obdržel praktické potvrzení toho, že kvalitativní přestavba mozku a ducha je naprosto reálný proces, který nezávisí na tom, jakým jazykem člověk hovoří nebo myslí.

V červenci už bylo jasné, že advokáti a imigrační „poradci“ na vyřizování pracovních víz, které jsme si najali, nedosáhli ničeho. Nakonec se George zeptal jedné pracovnice San Franciské městské rady, jakého imigračního advokáta by nám mohla doporučit. Odpověděla celkem originálně: „Já nemám právo kohokoliv vám

doporučovat, ale kdybych byla na vašem místě, obrátila bych se na Daniela Blumea.“ Tak jsme se dostali k tomuto imigračnímu advokátovi, který se ukázal být skutečně odborníkem. Jeho styl práce byl jiný i v tom, že nepožadoval peníze průběžně. Tím se odlišoval od ostatních advokátů, kteří požadovali peníze za každou hodinu a přitom pro dosažení kladného výsledku nedělali prakticky nic. Dali jsme mu tedy všechny nezbytné podklady, on opravil chyby předešlých „odborníků“ a odeslal dokumenty na příslušné instance.

Mezitím, po skončení mé seminární školy, nastaly v mých záležitostech jisté změny. Přesněji, potomek kastilských králů, o kterém jsem psal dříve, a který zapomněl zaplatit školné, mě požádal o setkání, na které přivedl ještě jednoho člověka. Tím člověkem byl nějaký Joe Cuzimano a společně mě navrhli dělat mi prostředníky pro hvězdu amerického fotbalu první velikosti Joe Montanu. Ten si před dvěma lety (vztaženo k r.1992) vážně poranil ruku a nemohl nastupovat za své mužstvo. Podrobil se několika operacím, ale bez výsledku. Během hry se mu v oblasti pravého lokte přetrhla šlacha připevňující dvouhlavý sval ke kosti. Doktoři mu provrtali kost, protáhli šlachu skrz otvor a na konci ji zavázali na uzel! Samozřejmě, že se uzel při prvním zatížení rozvázal. Zkrátka, objasnili mně situaci s Joe Montanou a nabídli své prostřednictví, přičemž jasně formulovali své zájmy v této záležitosti. Jakékoliv mé setkání s Joem Montanou odmítli do doby, než bude podepsána smlouva, kde budou jasně definována procenta, která z mého kontraktu s Joem Montanou obdrží.

Nikdy jsem se o fotbal nezajímal, tím spíše americký. Vlastně jsem vůbec nevěděl, co to americký fotbal je. A když jsem se s ním trochu seznámil, podivil jsem se tomu názvu. Podle mě se ta agresivní hra fotbalu vůbec nepodobala. Náš fotbal jsem znal. Jako kluci jsme jej hrávali ve dvoře i v hodinách tělocviku. Navíc můj otec byl vášnivým fanouškem, a tak jsem byl v obraze prakticky všeho fotbalového dění. Každý gól byl totiž doprovázen jeho bouřlivými emocemi a křikem góóól, který prostě nebylo možné přeslechnout. I když jsem tedy nebyl fotbalový fanatik, byl jsem nechtěně alespoň „pasivním“ fanouškem. S tím, co je to fotbal, jsem byl tedy obeznámen. Proto mě udivilo, že se ta americká agresivní hra jmenuje také fotbal, i když nohy v ní rozhodně nehrají nejdůležitější roli. Tahle směs ragby a staré hry Mayů (předobraz dnešního basketbalu) je tedy americký fotbal a opravdovému, klasickému fotbalu říkají v Americe soccer.

Mnozí jistě vědí, co si představit pod pojmem americký fotbal. Pro nás se Světlanou to ale byla Terra Incognita. Po hřišti se prohánějí chlapi v novodobém brnění, s míčem v rukou, a to ještě šišatým, s cílem doběhnout za posvátnou metu a míč přitom nepustit. A druhé mužstvo dělá všechno pro to, včetně úderů tělem, aby se tak nestalo. Klíčovým hráčem se jeví ten, kdo hází míč. Čím rychleji a dále ho hodí, tím má jeho mužstvo větší šanci obdržet body, přibližující jej k vítězství. Ale velice často se tomuto hráči odhod vůbec nepodaří a končí pohřben pod hromadou těl protihráčů. Je fakt, že hráči občas kopou do míče i nohou. Míč pak musí proletět bránou, která nemá břevno. Doufám, že tento popis je pro lidi, kteří o této hře nikdy neslyšeli, plně dostačující.

A v jednom z takových zápasů se právě Joe Montana ocitl pod hromadou těl a poranil si odhazovou pravou ruku. Několik operací během dvou let mu nepomohlo, a tak poté, co se doslechli o mých schopnostech, vznikla v „drsných“ byznysmenech myšlenka něco na možném návratu americké legendy vydělat.

Po podpisu smlouvy o podmínkách onoho zprostředkování „dozrál“ tedy Joe Cuzimano pro organizaci setkání s představiteli Joe Montany. Za zmínku stojí ještě to, že při podpisu smlouvy „přímý“ potomek kastilských králů velice aktivně hájil svoje finanční zájmy, aniž by si vzpomněl, že za moji školu nezaplatil ani kopějku. Je úplně možné, že mi chtěl zaplatit z toho, co měl dostat na základě naší smlouvy, nicméně jeho „životopisci“ o tom mlčí. Celý ten humbuk okolo podpisu smlouvy o mých závazcích k nim ještě před rozhovorem s tím, který možná bude chtít, abych se zabýval jeho rukou, a který mně za to možná zaplatí, mně připomíná anekdotu o Čeburaškově a krokodýlu Genovi z jednoho sovětského kresleného filmu. Tam se Čeburaška obrací na krokodýla Gena: „Geno, hele, já vezmu kufry a ty vezmeš mě, jo...“.

Oznámil jsem svým prostředníkům, že pokud mi Joe Montana nezaplatí za moji práci milión dolarů, nemíním s ním ztrácet svůj čas! Oba moji prostředníci tento můj postoj s radostí podpořili. A tak jsme nakonec s Georgem jeli na setkání s otcem Joe Montany a jeho obchodním partnerem, kteří v tomto případě legendu amerického fotbalu zastupovali. Vše se vyvíjelo jak v nějakém filmu o mafii. Otec Joe Montany a jeho partner určili setkání na odpočívadle u křižovatky dvou dálnic. Obě strany se na tom odpočívadle setkaly a přistoupily k projednávání otázek. Sumu miliónu dolarů přijali představitelé Joe Montany bez emocí, jenom si ověřili, jestli by mohli dostat slevu, pokud by se mnou Joe Montana uskutečnil rozhovor za přítomnosti médií nebo pokud by řešil moje imigrační potíže s tím, že v Bílém Domě je jak doma, a prezident je jeho dobrý přítel. Jejich návrhy jsem hned nezamítl, jen jsem se zeptal, o kolik by chtěli sumu v kontraktu uvedenými akcemi snížit, a vyhradil jsem si právo jejich návrhy přijmout nebo odmítnout. Přitom mě velmi žádali, abych přijel k Joeovi domů, neboť je prý velmi známá osobnost a nechce k celé záležitosti zbytečně přitahovat pozornost tisku. A ještě jedna věc. Navrhli mně zaplatit až poté, co Joeovu ruku uzdravím, aby se tak přesvědčili, že toho jsem vůbec schopen.

V té době jsem ještě v Americe neměl žádná medicínská potvrzení mé práce. To, co jsem dokázal v SSSR, nebylo americkou stranou vnímáno jako důkaz, a to i přes to, že jsem měl dostatek medicínských závěrů o stavu pacientů před a po mé práci. Američané nevěřili sovětským rentgenům, ultrazvuku, medicínským testům ani analýzám. Věřili prostě jen medicínským závěrům amerických lékařů. Chtě nechtě, musel jsem se s tím smířit. Nakonec jsem souhlasil s podmínkami, požádal Joe Cuzimana, aby naši dohodu zformuloval písemně, a přistoupil jsem k práci. Konečně jsem po všem tom obezřetném vyjednávání vyrazil spolu s Georgem k Joeovi Montanovi na první návštěvu.

Tahle legenda amerického fotbalu žila na předměstí San Franciska v elitní čtvrti obklopené lesy, jezery a s čistým vzduchem v místě, kam se nedostanou mlhy z Tichého oceánu, a kde je proto většina dnů v roce slunečných. Mimochodem, San

Francisko je mlhami rozděleno na dvě části, kde jsou, a kde ne. Přičemž hranice je celkem ostrá. Ze sluncem osvětlené části se najednou vjede do mlhy, která je někdy tak hustá, že ani s dálkovými světly není vidět na metr. Když se projede pásmem mlh a jede se dále dvacet, třicet mil od pobřeží, zelená krajina se začne měnit v polopoušť volně přecházející v poušť, kde je sice spousta slunce, ale zase vůbec žádná voda. Takhle je životem kypící země s rajským podnebím vtěsnána mezi pás pobřežních mlh a polopoušť, mezi území s nadbytkem vody a zbytek Kalifornie, kde se jí naopak velmi nedostává. Z letadla je tento pás mlh vidět jako neprostupná kouřová clona.

Vila Joe Montany se nacházela právě v tom přechodném rajském území, obklopená zelení a sluncem. Jednoho červencového dne jsme se tam tedy s Georgem vypravili. George vystupoval v roli řidiče, průvodce i tlumočnicka. Bez problémů našel v nevelkém milionářském městečku Redwood City ulici i dům. Uvnitř velkého pozemku tam stála velká jednopatrová vila středomořského typu s upraveným trávníkem a květinovými záhony. Pozdravil jsem se se správcem domu, jeho ženou Jennifer a jejich dvěma dětmi. Joe Montana nás očekával a hned jsem začal svou práci...

Pravá ruka Joe Montany fungovala tak na 5-10%, mnohé nervy nejevily známky života, ruku prakticky necítil. Zkrátka, pokročilé stadium zanedbanosti. Provedl jsem s ním léčebnou seanci. Pohostili nás čajem, trochu jsme pohovořili a odjeli jsme s Georgem domů.

Jak jsem již napsal dříve, americký fotbal ani jméno Joe Montana mi nic neříkaly. Ale na Georgeově tváři jsem viděl, že jemu, americkému rodákovi, byl Montana ikonou a byl nevýslovně rád, že se s takovým člověkem mohl osobně seznámit, a to dokonce v jeho rodinném prostředí. Pro většinu Američanů je život hvězd, ať již sportovních, filmových nebo kdovíjakých, nedostupný. Mně tímto odhalen byl. Joe Montana se ale choval naprosto normálně, bez výstřelků celebrit, za což měl můj respekt. Od tohoto dne jsme s Georgem třikrát týdně, v pondělí, ve středu a v pátek, vyráželi po silnici č. 408 na už známé místo do městečka Červeného Dřeva. Většinou jsme se Světlanou byli vždy a všude spolu, ale v tomto případě s námi nejezdila. Říkali jsme si, že by to asi nebylo vhodné, a vyptávat se na to se nám nechtělo. Takže Světlana zůstávala doma s Lani.

Měl bych asi vysvětlit, kdo je to Lani. Lani je mluvící zelený amazonský papoušek. Bylo celkem zábavné, jak se objevil v našem domě. Ještě na jaře, když jsme se jednou se Světlanou vraceli domů z města, uviděli jsme u našich vchodových dveří malého papouška. Hned mě skočil na ruku., a tak jsme ho tedy vzali domů a začali přemýšlet, co s ním dál. Zavolali jsme Georgeovi a poprosili ho, jestli by nás neodvezl do nějakého obchodu se zvířaty. George nás hned vyzvedl a brzy jsme se v jednom takovém obchodu ocitli. Velmi rychle jsme „našemu“ papouškovi našli partnera, koupili klec, krmivo a ... Najednou se stalo něco neočekávaného.

V obchodě jsem v jedné kleci uviděl ještě mladého, ale už celkem velkého zeleného papouška. Zeptal jsem se, jestli bych si ho mohl vzít na ruku. Na to mladík, který tam dělal prodavače, odpověděl, že to sice možné je, ale lepší je to nedělat, protože papoušek je prý ještě malý a na ruku nikomu nejde kromě jeho samotného, a

to ještě jen proto, že ho krmí. A navíc, i když je ještě celkem mladý, zobák už má dost silný, a jestli někoho tím zobákem kousne nebo klovne...! No, já jsem to risknul. Ten kluk se pak hodně divil, když mi papoušek radostně skočil na ruku a nastavil mně šíji, abych ho pohladil. Když ho ale chtěl dát zpátky do klece, začal se u mě papoušek k překvapení nás všech schovávat. Přebíhal mi z jednoho ramene na druhé a při tom ještě stíhal zasazovat chytajícím prodáváči rány svým opravdu působivým zobákem! Zpátky do klece už nechtěl. Vybral si prostě svého nového majitele a společníka.

Hned jsme tedy chtěli vzít i jeho, ale mladík nám začal vysvětlovat, že nám ho prodat nemůže, protože je ještě příliš mladý a potřebuje speciální stravu. To nás ale nezviklalo. Vzali jsme si ho ještě ten den i se speciální stravou. K tomu jsme ještě museli zaplatit speciální kontrolní návštěvy u nás doma na týden dopředu.

Analogicky to proběhlo i se Světlanou. Tu si vybral jiný papoušek, ne tak velký jako zelený amazonský, ale také původem z té oblasti. Jeho, přesněji řečeno ji, jsme vzali také s sebou. Vrátili jsme se tedy domů s třemi novými papoušky místo jednoho, kterého jsme vzali k tomu, co k nám přišel sám. To už byl trochu problém, ale ten jsme vyřešili velmi rychle tím, že jsme párek volných papoušků darovali i sklecí Georgeovým dvojčatům! Tak dostaly dárek i děti a věřím, že byly moc rády.

Když jsme tedy s Georgem odjížděli na pravidelnou schůzku k Joeovi Montanovi, Světlana zůstávala s Laním a mluvila na něj. To vedlo k tomu, že se Lani naučil mluvit, přičemž zcela kopíroval Světlanin hlas. A to dokonce tak, že ho od samotné Světlany nebylo možno odlišit. To bylo příčinou několika příhod. Klec stála v mé kanceláři a byla vždy otevřená. Lani seděl na bidýlku nad klecí nebo na mém rameni, což bylo jeho oblíbené místo. Místnosti v bytě, který jsme si pronajali, byly situovány na koncích poměrně úzké chodby. Na jednom konci byla moje kancelář a na opačném velká kuchyň, která sousedila s jídelnou. Takže, když jsem z kanceláře odešel do kuchyně, slyšel jsem často, jak mě Světlana volala „Koljo!“ Přišel jsem tedy ke Světlaně a ptám se: „Co!?“ A ona: „Co, ... co?“ A já se s údivem ptal, proč mě volá! Zarazilo nás to hlavně poprvé, kdy jsme ještě nečekali, že by pták mohl tak ideálně kopírovat hlas člověka. Po prvním Laního vtípku jsem se už vždycky ptal Světlany, jestli mě volá ona. Ale stejně jsem Lanímu ještě párkrát skočil na špek.

Ale to není všechno. Když jsem volal domů rodičům, seděl Lani velmi často na mém rameni nebo na své kleci a občas něco pronesl. V tu chvíli se mě hned máma ptala, jestli je tam Světlana se mnou, a já vždycky odpovídal, že ne. Nikdo mi ale nevěřil. Všichni si mysleli, že Světlana prostě nechce s mými blízkými mluvit, což se jich silně dotýkalo! A žádné moje vysvětlování, že Světlana v místnosti není, nemělo smysl, protože nikdo prostě nevěřil, že by pták mohl takhle napodobit hlas člověka. To trvalo do té doby, než jsme poslali domů videokazetu, kde mluvila Světlana i Lani. Teprve pak se všechno urovnalo.

Lani se často filozofsky procházel po kleci a hlubokomyslně pronášel: „Lani je dob-rý, Lani je dob-rý...“. Hlasem Světlany. Ten pták nebyl pouze skvělým imitátorem hlasu Světlany, ale byl i velmi inteligentní. Zjistil, že se zdravím s každou novou návštěvou, a že se s ní při jejím odchodu zase loučím. Brzy, pokaždé, když někdo nový vstoupil do místnosti, říkal Lani „Hello!“ a když dotyčný moji kancelář

opouštěl, říkal „Bye-bye...!“ Přičemž to vždycky dělal přesně ve správný moment. Nikdy neopakoval libovolná slova jen tak, všechno, co řekl, mělo vždy smysl a odpovídalo situaci. Tak takového svérázného papouška jsem si tehdy vybral, nebo přesněji řečeno, on si vybral mě.

Papoušek, kterého si vybrala Světlana, mluvit neuměl, vlastně neuměla. Arni, jak ji Světlana pojmenovala, byla ale také celkem zvláštní. Volně si létala po bytě, ale i při malém podezření, že by její majitelce mohlo hrozit nějaké nebezpečí, vrhala se jak živá střela na možný zdroj toho nebezpečí a klovala svým ne příliš velkým, ale velmi ostrým zobákem tak, že nezbyvalo, než se zachránit útekem! Rány od jejího zobáku byly velmi bolestivé a ona velmi ostře sledovala každého, kdo se ke Světlaně buď jen přiblížil, a to včetně mě! Zvlášť silně reagovala na faleš. Když k nám přišla jedna žena, která se přetvařovala, ale z duše Světlanu nenáviděla, okamžitě na ni zaútočila! Tak takoví věrní přátelé a ochránci se objevili v našem domě...

Ale teď se vrátím ke zbývajícím událostem. Abych se pořádkem nevrátil k léčení Joe Montany, popojdu trochu dopředu a zbytek nechám na později. Je to snadné, když už jsou ty události minulostí, a často je to jediný způsob, jak podat příběh přehledně a jasně.

Nuže, pracoval jsem se svými pacienty dopoledne i po poledni, počínaje prací po telefonu od 10 do 11. Poté už jsem od 11 do 2-4 hodin odpoledne pracoval ve své kanceláři s lidmi „naživo“. Každý den jsem si „organizoval“ svoje pacienty jednoho za druhým tak, aby mezi nimi nebyly velké přestávky. Tím pádem byl u mě každých 15 minut nový pacient. To bylo výhodné jak pro mě, tak pro ně, jelikož každý věděl, že ho v určený čas budu připraven přijmout bez jakéhokoliv čekání. Pacientům se nestávalo, že by museli čekat hodiny na přijetí, jak se to často děje u lékařů, kteří objednají člověka na devátou ráno, ale ve výsledku se k nim nedostane dřív než v 10-11 hodin. Vždy jsem ctil čas druhých a vyžadoval jsem to samé i vzhledem k času svému. Pokud u někoho vyvstávaly nějaké otázky, vyžadující si čas navíc, naplánoval jsem na to dodatečný čas nebo jsem takového pacienta zařadil na konec denního rozvrhu, a tak jsem se neznepokojoval, jestli už někdo nečeká v pořadí a není nutno ukončovat právě probíhající rozhovor. Dařilo se mi organizovat objednávání pacientů tak, že téměř nikdy nenastal zádrhel a jen zřídka se stávalo, že někdo musel 5-15 minut počkat. A tak to bylo po celou dobu mého pobytu v USA, bezmála 15 let!

Po skončení práce v mé kanceláři jsem v pondělí, ve středu a v pátek odjížděl s Georgem k Joemu Montanovi na léčebnou seanci. To mně celkově, včetně cesty tam a zpět, zabralo ne míň než tři hodiny. Po návratu domů jsem vyprávěl Světlaně o tom, co se událo, navečeřeli jsme se a pak začínalo to hlavní, práce ve Velkém Vesmíru.

Pracovali jsme tam se Světlanou téměř každý den.. Zejména TAM probíhaly podle nás podstatné události a zejména TAM se podle nás odehrával skutečný život. Všechno ostatní byl pouze nevyhnutelný „povyk“! Samozřejmě, bylo nám jasné, že ostatním lidem by se zdály naše aktivity přinejmenším podivné, ale to pro nás nebylo vůbec důležité. Nehodlali jsme křičet na každém rohu o tom, co víme, a s jakými neuvěřitelnými situacemi a jevy jsme konfrontováni na své cestě. To jsme nepotřebovali, nedělali jsme to pro nějakou pochvalu, ale proto, že jsme to my sami

chtěli. Putování od jedné civilizace k druhé, z galaxie do galaxie, z jednoho Vesmíru do jiného... Pro většinu lidí je toto vše za hranicemi jejich pochopení a možností. Nejde o to, že bychom se nad ostatní lidi povyšovali, ale pro ostatní bylo prostě nepochopitelné, o čem je vůbec řeč.

Ale není to jejich vina. To by bylo jako vinit slepě narozeného, že nevidí krásy světa. A proto, aby mohl „slepě narozený“ pochopit, je nutno ho učinit vidoucím. Bez toho ztrácí snaha něco slepému objasňovat jakýkoliv smysl. Jestli většina lidí nechápala, jak jejich léčení proběhlo, tak ho alespoň přijmuli, protože z toho měli osobní výhody – uzdravení z nemocí, se kterými si medicína nedokázala poradit. Ale jak probíhá práce ve Vesmíru, to už bylo pro drtivou většinu za hranicemi jejich chápání a nemělo smysl se o tom bavit, protože si stejně nikdo nebyl schopen nic ověřit a „osahat“. Pro drtivou většinu bylo zmizení jejich zdravotních problémů dostačující a už je nezajímalo, jak se toho dosáhlo.

Málo koho zajímá, jak funguje televizor, počítač atd. Vždyť stačí zmáčknout tlačítko a televizor funguje. Na tom stojí spotřebitelská civilizace, vybudovaná sociálními parazity. V podstatě není nutné, aby každý člověk všemu rozuměl, dokonce je to pro většinu nemožné. K tomu jsou totiž nutné vědomosti, talent, silná vůle, touha a spousta času. Ale většina lidí netouží ztrácet svůj čas na takové zbytečnosti. A i kdyby ten čas věnovali, zdaleka ne každý by dosáhl pochopení, jak televizor nebo počítač funguje, nemluvě už o jevech nacházejících se za hranicemi běžného materiálního světa.

A navíc, už jsem pochopil, že ani v SSSR, ani v USA nikdo z mocných nepotřebuje lidi, kteří umějí myslet, lidi, kteří by se probudili ze sna! Oni potřebují otroky, kterým je možné podstrčit náhražku duchovnosti, trochu chleba a hodně, hodně her, které by člověku nedovolily se zamyslet nad stávajícím pořádkem věcí. Myslet není potřeba, myslet za tebe budou jiní! Já jsem si už od dětství navykl myslet samostatně a pokládám to a pokládám to za NEZADATELNÉ PRÁVO KAŽDÉHO ČLOVĚKA! Poté, co jsem viděl na vlastní oči, jak lidé veřejně oznamují, že jejich duše trpí za budoucnost lidstva a poté, co jsem viděl jak tíží lidé trpí při mém pokusu zainteresovat je na vydání mé knihy, jsem pochopil, že pokud chci v tomto směru cokoli udělat, musím to udělat sám, neočekávaje ničí podpory ani many nebeské. A to, co se stalo v mém životě později, tento závěr jen potvrdilo. Tenkrát v létě roku 1992 to ale ještě všechno bylo v budoucnosti, a zdálo se, že v hodně daleké...

Ještě než se vrátím k vyprávění o svém životě v Americe, rád bych vyjasnil některé aspekty práce po telefonu, neboť mám za to, že lidé příliš nebo spíš vůbec nechápou, o co tu vlastně jde. Mnozí, ne-li všichni, si myslí, že při práci na dálku hraje telefon klíčovou roli, a že moje působení jde přes telefonní sluchátko. Lidi s těmito názory musím zklamat. Přes telefon nic neprochází – žádné léčení, ani „energie“, ani cokoli jiného! Telefon slouží pouze jako prostředek pro to, abych obdržel informace o tom, co se děje s pacientem v průběhu mé práce. Pro mě je důležité vědět, že je pacient připraven k práci, to za první, a za druhé, že je naladěný na moje působení. Pokud člověk řídí auto nebo se zabývá něčím podobným a já v tu

chvíli začnu působit a zatěž nebude daným člověkem optimálně zpracována, potom může dojít k neočekávaným a nežádoucím událostem, včetně tragických. Přetížení by mohlo vést k závratí, ztrátě orientace v prostoru, ztrátě vědomí a dokonce ke kómatu, se všemi důsledky. Zejména proto je pro mě během práce nezbytné přímé operativní spojení s mým pacientem a telefon je k tomu prostě ideální.

Telefon je pouze prostředek spojení, nic víc. Ale před tím, než začnu se svou prací, vyjasním si s pacientem, jak se cítil po mé poslední seanci. Před každým svým působením si člověka oskenuji, abych věděl, jaký je jeho aktuální stav. Teprve potom přistoupím k další fázi práce. A tím je analýza informací obdržných při skenování, na základě kterých určím svoji strategii působení na pacienta. Poté přistoupím k léčbě, přičemž ale pacient probíhající změny sleduje a informuje mě o nich. To mně umožňuje průběžně kontrolovat, jak účinkuje mnou stanovený program, a umožňuje mi to brát zřetel na individualitu každého člověka. To je tedy důvod, proč je pro mě telefonní kontakt tak nezbytný. Neléčím tedy po telefonu v pravém smyslu toho slova, jak si mnozí myslí.

A ještě jeden moment týkající se mé práce po telefonu. Během doby, kdy se ptám pacienta, co probíhalo po mé poslední seanci, provádím skenování, zpracování informací, analýzu reakcí a určím program další práce. Potom přecházím k fázi působení, která trvá pár minut, po níž požádám pacienta, aby se na půl hodinky natáhnul. Během této půlhodiny probíhá bouřlivý proces, který potom přechází do už klidnější fáze, která pokračuje až do příští seance. Během zpovídání pacienta tedy sestavím plně zabezpečený program na celou aktivní půlhodinovou seanci, plus to, co musí proběhnout v organizmu do následující seance. To všechno zkomprimuji v čase. Jinými slovy, za dvě tři minuty mého kontaktu s člověkem provedu plnohodnotnou seanci trvající třicet minut! Prostě ji časově stlačím předám pacientovi a potom už se práce odvíjí v reálném čase sama.

Slovo čas zde píše pouze pro lepší pochopení čtenáře. Ve skutečnosti se nestlačuje čas, ale rychlost toku materiálních procesů. Přitom veškeré zatížení při stlačení času nesu já. U pacienta probíhá vše harmonickými a optimálními rychlostmi podle procesů reálného života daného člověka. Tato „lest“ mně umožňovala během krátké doby poskytnout pomoc maximálnímu počtu lidí při minimální ztrátě reálného času.

Takové výrazné urychlení procesů při tvorbě ovlivňujících programů bylo samozřejmě doprovázeno enormní zátěží na mé fyzické tělo. To bylo obvykle doprovázeno prudkým zvýšením krevního tlaku, který se stejně rychle vracel k normálu. Je obtížné udělat si jakékoliv srovnání, protože neznám nikoho jiného, kdo by pracoval podobně. Je zcela možné, že podstoupené zatížení bylo při takové práci větší než při startu člověka do vesmíru. Jelikož jsem běžným způsobem do vesmíru nelétal, není mě s čím srovnávat, ale přetížení letadla při pádu do vzduchové kapsy nebo při vzletu a přistání je ve srovnání se stavem při mé práci „mateřská školka“!

Ale nejvíce nepříjemné je to, že při práci po telefonu následují přechody z jednoho stavu do druhého každé dvě, tři minuty: sem-tam, sem-tam, a to dvacet až třicetkrát bez přestávky. Když se pracuje s něčím velkým, udělá se potřebná příprava

pro řešení daného úkolu, vejde se v potřebný stav, udělá se vše, co je potřeba, a navrátí se do výchozího stavu. Ale pracovat s člověkem je mnohem obtížnější, než práce s nějakým globálním problémem. Nicméně právě tento trénink při práci s lidmi mi umožnil pozdější práci s globálními objekty a schopnost vydržet libovolné zatížení, i když někdy jsem se po takovém tréninku cítil jako šváb přejetý parním válcem! Vystavování se takovýmto přetížením a superpřetížením mi umožnilo vytvořit si na ně imunitu, zocelit se a silou vůle konat to, co je nezbytné, nehledě na ohromné vyčerpání.

Právě díky podobným „tréninkům“ jsem dosáhl toho, že jsem byl schopen snést jakékoliv zatížení, nevyhnutné pro úplné dokončení práce! Je třeba též vzít v úvahu, že ani při ideálně prostudovaném zadání úkolu, který je třeba řešit, není možné předvídat všechny možné situace, zvláště, pokud se to dělá poprvé a není, kdo by poradil! Takový trénink se potom hodil zejména, když na mě zaútočili nepřátelé, kteří nectí zásady rytířství, ale bojují s jediným cílem – zničit! Přitom se ještě snažím nedávat najevo, co se děje, takže mnozí si pak myslí, že usmívaje se zvednu jen tak ruku a problém je vyřešen. Mám už prostě takovou tvrdou náturu a neukazuji ostatním, že mi je těžko, nebo že jsem smrtelně unaven. To by pro mě bylo rovno ztrátě cti. Už ani jako dítě jsem neměl ve zvyku fňukat. Lidé vidí pouze vnější stránku věci a nemohou tušit, co se ve skutečnosti děje.

Působení na dálku po telefonu se dá srovnat s videonahrávkou, která se pošle velmi vysokou rychlostí, ale když dosáhne adresáta, začne se přehrávat normální rychlostí. Takže při distančním léčení proběhne během pár minut skenování, analýza a stanovení programu působení, zrychlené vytvoření tohoto programu a jeho doručení pacientovi. Ale když pacient takovou „zásilku“ obdrží, přehrává se 30 minut! Tím pádem jedna hodina mého léčení odpovídala vzhledem k zatížení OSMI AŽ DESETI hodinám běžné práce! A to byl pouze začátek pracovního dne, protože po jedné hodině distančního léčení následovala práce s pacienty v mé kanceláři! A jak už jsem psal, každých 15 minut jsem přijímal nového pacienta.

Díky takové intenzitě se mi dařilo poskytovat pomoc mnohým lidem a šetřit čas pro vše ostatní, zejména pro práci v jiných dimenzích. Ty však byly pro většinu lidí jen výplodem „velké představivosti“, protože o nich nic netušili a vlastnoručně si je „ohmatat“ nemohli. Pro mě a Světlanu ale neměly v tomto ohledu názory druhých žádný význam, dělali jsme to, co nám říkalo naše srdce a náš rozum.! Nedělali jsme to pro nějaké zásluhy, ale protože to potřebovala naše duše a svědomí. Ale pro ostatní zůstávala naše práce z jednoho prostého důvodu zcela neznámou. Nespěchali jsme s tím, abychom o ní hned kde komu vykládali. Práci ve Vesmíru jsme nedělali pro zásluhy, ale pro radost z práce, a vůbec nás neznepokojovalo, jak se k tomu budou stavět jiní. Navíc podstata této práce stejně ležela za hranicemi chápání většiny lidí a nemělo smysl o tom vykládat. Mnohé pojmy, jevy a procesy byly obyvatelům naší Midgard-Země naprosto neznámé a zvláště nepochopena byla zejména naše role v tom všem.

Nepochopena proto, že sociální parazité vnutili lidem zvrácené povědomí o možnostech myšlení, pokud je správně rozvíjeno. A aby byl obraz globální iluze a

bludu celý, musíme brát v úvahu, že nám sociální parazité velmi chytře vnutili a pokračují ve vnučování pseudoteorií, které údajně člověka vedou k duchovnímu rozvoji. A když si k tomu doplníme ještě aktivity ohromného množství médií, kontaktérů atd., kteří „jakoby“ s žádnou teorií svázání nejsou, situace se jeví už vůbec mrzutá.

Nejvážnější na tom všem je to, že mnohá média a kontaktéři mají opravdu ve větší či menší míře od přírody schopnosti, které mnozí nazývají nadpřirozenými! Ale prakticky vždy jsou tyto schopnosti v počátečním stadiu a nikdo z jejich nositelů se nezamýšlí nad tím, jak jim porozumět a rozvinout je, nemluvě o tom, že by pro sebe získali nějaké nové! To zaprvé, a zadruhé - média a kontaktéři automaticky předpokládají, že se jim při prvním kontaktu podařilo vejít ve spojení s vyššími silami, „anděly“ a „vysoce rozvinutými“ civilizacemi. Při tom a priori předpokládají, že nad fyzickým světem se hned nacházejí světelné úrovně, a že tam žijí pouze světelné bytosti. A za třetí, kontaktéři si na tyto úrovně projektují CHÁPÁNÍ A PŘEDSTAVY FYZICKÉHO SVĚTA, a ani se nezamýšlejí nad tím, že v jiných úrovních reality EXISTUJÍ ZCELA JINÉ ZÁKONY PŘÍRODY, a že každá úroveň má své VLASTNÍ ZÁKONY! A ty se odlišují od ZÁKONŮ FYZICKÉHO SVĚTA! Ale prakticky žádní kontaktéři a média se těmito věcmi vůbec nezabývají a počínají si úplně stejně jako v našem fyzickém světě, což už je samo o sobě principiální chyba!

Pro to, aby člověk mohl jednat a analyzovat události na jiných úrovních, musí mít nejen představu o tom, co se tam děje, ale i pochopení zákonů Přírody působících v dané úrovni, a také odpovídající stupeň rozvinutého vědomí! Bohužel, drtivá většina těch, co mají od přírody předpoklady k paranormálním schopnostem, nemluvě už o těch, u kterých chybí, TOTO NECHÁPE. A v tom je celý problém. Lidé mající přirozené předpoklady pro paranormální schopnosti se v drtivé většině případů stávají lehkou kořistí parazitů různých úrovní.

Proto jsme se ani zvlášť nesnažili dělit se s naším okolím o naše názory a zážitky. Nakonec, v určitých mezích možného porozumění jsme to i dělali, ale nemluvili jsme o tom zdaleka s každým, a pokud ano, tak pouze tolik, kolik byl daný člověk schopen adekvátně zpracovat! Většinou mě nedělalo žádné potíže zhodnotit úroveň chápání konkrétního člověka, protože jsem neustále telepaticky vnímal reakce na to, co jsem pronesl. Pokud se tam objevil nějaký deficit důvěry, nešel jsem ve svých výkladech dál než k tomu, co mohlo být ještě plně pochopeno. A navíc i při správném pochopení existuje u každého člověka hranice, která by neměla být překročena, jinak by mohlo v krajním případě dojít až k vážnému psychickému traumatu. Na všechny tyto informace je třeba připravovat člověka pozvolna a pokud možno bez „revolucí“, které nikdy nevedou k ničemu dobrému. Jakákoliv kvalitativní mezera vždy hrozí nežádoucími následky, které se dříve či později projeví.

Takže jsme se téměř každý den nořili do jiného světa, který pro nás byl naprosto opravdový a živý! Někdo by se mohl ptát, na základě čeho věřím tomu, že nepatříme se Světlanou k těm, které jsem výše popsal. Jistě správná otázka a jako první se nabízí odpověď, že to, co jsme zažívali, si nebylo možno vypůjčit z nějaké „drsné“

science fiction a nepodobalo se to ničemu, co se odehrává v našem materiálním světě! To, co se okolo nás dělo, si PROSTĚ NEBYLO MOŽNÉ VYBÁJIT! Zatímco informace, které obdržela většina kontaktérů, jasnovidců a médií, se zakládaly na jejich vlastních konceptech a chápání a byly v souladu se zákony našeho materiálního světa, které jediné jim byly známy. Stačí si přečíst nebo vyslechnout, co přijímají lidé při podobných kontaktech, a „mimozemský“ původ těchto informací je hned jasný. Je s podivem, jak virtuózně se parazité různých úrovní naučili vodit lidi za nos!

Já ani Světlana jsme nikdy neobdrželi informace od „andělů ochránců“, od jakýchkoliv stvoření z planetárních úrovní Midgard-Země nebo od „mimozemšťanů“. Jak už jsem psal dříve, vždy přistupuji k jakékoliv události s velkou ostražitostí a dokud neobdržím potvrzení důvěryhodnosti nebo objektivnosti, nikdy nedělám závěry. Často jsem během útoků parazitů obdržel informace, které měly za cíl mě zničit. A zničit mě měly z jediného důvodu. Představoval jsem pro ně nebezpečí, protože jsem neustále odhaloval jejich skutky a pomáhal lidem se osvobodit z pod jejich kontroly. A nejen to.

V podstatě mohu čestně prohlásit, že právě akce různých parazitů, které mě měly zničit, mně umožňovaly poměrně rychle se posunout vpřed. Tím se nechci „vytahovat“, to ani náhodou. Všechno spočívalo v tom, že parazité, snažíce se mě zničit, odhalovali moje slabiny, čili evoluční „bílá místa“, o kterých jsem ani netušil, a své údery vedli právě tam. Jak jsem psal již dříve, nemohu říci, že by se mi to líbilo. Nejsem masochista, ale právě během pokusů mě zničit, se u mě objevovaly možnosti formovat něco nového, často principiálně nového. Moji nepřátelé mně totiž, sami si to neuvědomující, dávali možnost ne pouze se s nimi vypořádat, ale také vystoupat do principiálně vyšších úrovní rozvoje. Dařilo se mi přežít díky tomu, že jsem se během akcí směřujících k mému zničení rychle a přesně se vším vypořádal, a to ještě před tím, než mohli být mí nepřátelé úspěšní. To spočívalo v nezbytném proskenování nových kvalit, kterými mě ničili, a které jsem do té doby neměl. Na základě této analýzy jsem zformoval nové kvality a těla a díky tomu neutralizoval nepřátelské akce i ty, co za nimi stáli. A často ne jen prosté vykonavatele, ale i ty, co se skrývali za nimi. To se rovná neutralizaci bomby, u které už běží odpočítávání, a je nutno během sekund, v lepším případě minut, dešifrovat složitý kód a eliminovat tak výbušný mechanismus! Často bylo třeba neutralizovat několik takových bomb najednou, přičemž se vzájemně lišily. Malá chyba nebo zaváhání a „pif paf a jste nebožtíci...“, jak se zpívá v jedné populární písničce.

Nicméně, takto urychlený vývoj má jeden nežádoucí rys: Pokud jsi neuspěl najít včas řešení, tak jsi prohrál a v lepším případě budeš zničen, v tom horším budeš chycen a přeměněn ve slepou zbraň nepřátel, kteří budou tvýma rukama a tvými kvalitami a schopnostmi ničit všechno, co ti je drahé a blízké, všechno to, za co jsi dýchal a bojoval. A to je horší než jakákoliv smrt! A to nejsou pustá slova, ale holá pravda, neboť jsem měl sám několikrát příležitost osvobodit Světelné Hierarchy ze spárů parazitů. Hierarchy, kteří byly kdysi uchváteni sociálními parazity různých úrovní, a kteří byli těmito parazity ovládnuti.

Zažíval jsem žal a nepředstavitelnou duševní bolest těchto Hierarchů poté, co

byli osvobozeni a znovu měli možnost ovládat sami sebe! A zvláště těžko bylo těm, kteří si pod kontrolou parazitů zachovali svoje vědomí a vnímali, co tyto parazité jejich vlastníma rukama tvořili. A to je skutečně to nejstrašnější. Strašnější než smrt, strašnější než mučení, strašnější než všechno, co si lze představit! A co je naprosto jasné, je to, že obvyklé koncepty materiálního světa v takových situacích vůbec nefungují. Skutečnost, že se mě parazité různých úrovní již mnohokrát pokoušeli zničit, hovoří o tom, že se jim to zatím díky těm či oněm okolnostem nepodařilo. Pokud by uspěli, byl bych již pod jejich kontrolou nebo zničen.

Začátkem února 1991 jsem dostal nabídku na povýšení na generálplukovníka. Bylo to poté, co vešly ve známost informace o mé účasti na událostech ze září 1987, spojených se čtvrtým reaktorem černobylské jaderné elektrárny. Byla to nabídka na povýšení (z armády jsem odešel po odsloužení 2 let v roce 1986 jako nadporučík) s jednou „malou“ podmínkou: Že budu dělat to, co mi přikáže. Ale jinak že si budu moci dělat, co chci, a ve všem budu „mít zelenou“! Přirozeně jsem to odmítl, i když jsem velmi dobře věděl, jaká bude na moji odpověď následovat reakce. Odpověď směla být pouze kladná, **ODMÍTAVÁ ODPOVĚĎ ZNAMENALA PODEPSÁNÍ SI ORTELU SMRTI!**

Chápal jsem to tenkrát? Samozřejmě, že ano, ale jinou odpověď jsem neměl. Moc dobře jsem věděl, proč u předkladatelů naší „spolupráce“ existovaly jen dvě varianty dalšího vývoje. Kupodivu, ani jedna mně nevyhovovala. Rozuměl jsem tomu dobře, ale tu „spolupráci“ jsem zamítl, i když jsem tenkrát ještě nevěděl, jestli se mi podaří následky mé záporné odpovědi neutralizovat. Do té doby se mě nepokoušeli odstranit fyzicky, natož záměrně a prostřednictvím tajných služeb. Předpokládal jsem, že mnou zformované obranné systémy mohou akce nebezpečné mému životu blokovat. No, jedna věc je předpokládat a druhá mít pro svá přesvědčení nějaké důkazy. To jsou dvě zcela různé věci, a proto, když jsem řekl „lákavé“ nabídce NE, nevěděl jsem, jestli moje metody zafungují, či nikoli. Jejich účinnost jsem musel prověřit v bojových podmínkách, sám na sobě a v situaci, kdy byl možný jen jediný pokus!

První prověrku mého systému jsem měl příležitost provést tři dny poté, co jsem řekl „NE“! Již jsem o tom psal dříve, jak mně u mého Mercedesu při rychlosti 100 km/h radiově řízenou náloží zničili levé přední kolo se záměrem, aby se moje auto dostalo do protisměru. A jak ze stojící vojenské kolony najednou vyrazil „Ural“ a řítil se přímo na mé auto! A jak mně navrtali přívod paliva a udělali benzínovou fontánku hned vedle jiskřícího elektromotoru! Ujel jsem s tím 70 kilometrů a měl jsem při tom mnohokrát shořet zaživa, ale neshořel! A jak mi odlili část brzdové kapaliny a v jistý moment mi přestaly fungovat brzdy! Někdo by mohl poukázat na to, že všechny ty případy byly spojeny s technikou mého vozu. Důvodem použití těchto technických metod bylo to, že jsem všechny pokusy lidí-vykonavatelů blokoval, takže se žádnému ani nepodařilo přistoupit k akci! Proto se tedy soustředili na techniku s předpokladem, že můj vliv na techniku nebude tak efektivní jako na lidi. Kalkulace to byla logická, ale ... ani ta se nepotvrdila, protože už jsem měl zkušenost s rychlou reakcí na neočekávané a neznámé události a tato zkušenost se mi v situacích s

technikou velmi hodila. Takže kalkulace na „spolehlivost“ techniky se také neosvědčila.

Prověřil jsem si tedy svoje schopnosti v bojových podmínkách a nebyla to legrace, ostatně chtěli mě zničit doopravdy a nedělali to diletanti! Nejprve se mě pokoušely odstranit ne tajné služby pozemské, ale tajné služby vesmírné. První vážný pokus mě zničit proběhl poté, co jsem se 19. prosince 1987 poprvé náhodou napojil na parazitický systém a zničil ho. O tom jsem psal již dříve, ale připomínám to zde proto, že se mě tehdy poprvé (alespoň pokud jsem si vědom) pokoušely zničit vnější síly, o jejichž existenci jsem nepochyboval. Použily na mě svoji oblíbenou metodu, vedení útoku do „bílých míst“, jinými slovy do evolučních mezer!

Když jsem to pochopil, musel jsem hodně rychle „rozhýbat“ mozkové závity, abych si vytvořil nedostávající se kvality a těla, a uvedl se do stavu, ve kterém jsem byl schopen na mě namířené akce neutralizovat. Už tenkrát jsem došel trochu dál a vytvořil jsem si nejen chybějící kvality a těla, ale i spoustu dalšího, což mně umožnilo vypořádat se nejen s těmi, kteří plnili příkaz mě zničit, ale i s těmi, kdo tyto příkazy vydávali. Díky tomu jsem měl již dostatečně bohaté zkušenosti s neutralizováním ničivých programů a tyto zkušenosti se nemohly hodit lépe, než když mě začaly aktivně ničit tajné služby Sovětského Svazu. A nejzajímavější na tom je to, že moje zkušenosti s neutralizováním, nastřádané během vnějších i pozemských bitek, se brzy hodily i v Americe, ale k tomu ještě dojdou...

Skutečnost, že se mě po mém aktivním působení parazitů různých úrovní pokoušeli zničit tedy hovoří o tom, že mě nikdo „za nos nevodí“, což se bohužel o většině kontaktérů a médií říci nedá. Já ani moje žena Světlana do této kategorie nepatříme. Vše spočívá v tom, že většina kontaktérů a médií přijímá informace od kohokoliv. Získávají informace prostě od těch, kteří se s nimi spojí. Je zajímavé, že jim předávané informace jsou vždy přímo odvislé od úrovně jejich vzdělání a chápání. Tyto informace dostávají v pozemských konceptech, s pozemskými názvy souhvězdí atd. a nikdo z nich se u svých „informátorů“ nepídí po tom, odkud tyto věci vědí. To je způsobeno několika příčinami spojenými jak s těmi, kdo „informaci“ přijímají, tak s těmi, kdo ji vysílají. Na jednu stranu je takový stav věcí spojen s inertností (*netečností, pasivitou – pozn. překl.*) vnímání, z druhé strany však...

Před tím, než přejdeme k tomu, jak je to z druhé strany, bych chtěl objasnit, co je to vlastně ta „inertnost“ vnímání. Každý tomu pojmu totiž přikládá jiný význam, a ne každý musí s takovým výkladem souhlasit. Proto to chci objasnit a pokud možno přehledně... Vráťím se do doby školních let. Pokud mě paměť neklame, učili jsme se v páté třídě dějiny starověkého světa. Starověký Egypt, starověké Řecko, Římská říše atd.

Když jsme se učili o historii starověkého Řecka, byla v učebnici jako důkaz vysoké kultury starověkých „Řeků“ zmíněna „starořecká“ mramorová socha mladé dívky v tunice s nevelkou knihou v pravé ruce. V páté třídě jsme ještě mnohé nechápali, ale krásou dívky nemohl být unešen pouze slepec. Bezchybné tvary, půvab, pravidelná, velmi krásná tvář čistě evropských rysů... Zkrátka překrásné dílo lidských rukou. Všichni si prohlíželi obrázek v učebnici a nikdo neměl žádné otázky.

Srozumitelné dílo. My děti jsme ještě mnoho nevěděli, ale otázky nenapadaly ani učitele dějepisu. Nejenom naši dějepisářku, která mimochodem svůj předmět velmi milovala, ale ani ostatní učitele dějepisu v celém Sovětském Svazu, ani docenty, profesory na pedagogických fakultách, ani samotné „historiky“, kteří psali učebnice pro budoucí učitele dějepisu... U nás děti to bylo pochopitelné, ale u všech ostatních už, mírně řečeno, ne zcela!

Mnohem později, když jsem po zakončení univerzity četl takové a onaké knihy o genetice, historii, antropologii atd., narůstalo u mě postupně rozhořčení nad tou grandiózní falzifikací, nad tou drzou lží, která byla ale velmi dobře promyšlena! Nejzajímavější na tom je, že odhalení této lži, kousek po kousku, bylo možné už ve školních letech, v těch učebnicích dějepisu. Nicméně všechny ty fragmenty pravdy byly rozptýleny v různých učebnicích dějepisu pro různé ročníky a navíc genetika nebo antropologie se na školách prakticky neučila.

Páťáci si tedy prohlíželi překrásnou „starořeckou“ sochu dívky s knížkou v ruce a... NIKDO SE TOMU NEDIVIL! Někdo se může zeptat, co je tady k divení. Mramorová dívka drží v ruce malou knížku, no a co? Kdo neviděl malou knihu, ale i střední nebo velkou, brožovanou nebo vázanou? Všichni ji viděli včetně prvňáčků i dětí předškolního věku. Možná ne každý nějakou knihu četl, ale viděli ji prakticky všichni. Pro každého je to běžný obrázek – knížka v ruce! Tak co je na tom divného? Zdá se, že nic... až na několik „maličkých“ detailů!

První detail: Papír byl vynalezen ve Španělsku v 11. století a do té doby žádné knihy z papíru nebyly. Knihy existovaly, ale byly vyrobeny ze zvláštním způsobem vydělané zvířecí kůže, které se říkalo pergamen. Takové knihy stály ohromné peníze, byly velkou vzácností, vážily desítky, někdy i stovky kilogramů a byly značných rozměrů. Držet takovou knihu ladně v dlani by normální křehká dívka rozhodně nemohla. Pokud tedy vezmeme v úvahu rozměry a hmotnost knih v tehdejší době, tak musíme konstatovat, že ta dívka byla evidentně z rodu titánů. Ty ale podle „starořecké“ mytologie Zeus porazil a poslal je do Tartárie! Takže „starořeční“ sochaři nemohli žádnou dívku titána vytvořit. Tím ale výčet „detailů“ nekončí.

Druhý detail: Dívka drží v ruce knihu zjevně vydanou typografickým způsobem! Sochař jasně vytvořil knihu s pevnou vazbu a rovně ořezanými stranami. Mohli bychom si představit, že křehká, půvabná, romantická dívka drží v ruce malý svazek veršů. Knihy se ale začaly v Evropě tisknout až v 15.-16. století, a ne v Řecku. Takže mramorová socha, jejíž obrázek byl uveden v učebnici, NEBYLA VYTVOŘENA DŘÍVE NEŽ V 15. STOLETÍ! Tolik z technického úhlu pohledu. Ale to ještě není všechno!

A nyní o třetím „detailu“. Antropologicky náleží mramorová dívka k evropské rase (bílé rase). Ale populace současného Řecka náleží ke středomořské podrase, která je charakteristická poměrně značnou příměsí negroidní rasy. Tato podrasa je výsledkem dlouhotrvajícího mísení evropské a negroidní rasy v místě jejich přímého kontaktu. Ale v souladu se současnou „historií“ nebylo tzv. „starověké“ Řecko nikdy podmaněno negroidními rasami a ani „starověcí“ Řekové nikdy nedobyli černý kontinent, Afriku. Tak jak se tedy objevila středomořská podrasa? Vždyť území

dnešního Řecka bylo poprvé podmaněno představiteli jiného podrasového typu teprve v době dobytí Byzantské říše Turky v roce 1453! Navíc část takzvaných Turků náležela k jiné podrase, semitské. A docela velká část Turků náležela k představitelům evropské rasy, v podstatě k slovanským kmenům, které vyznávaly islám! Přečteme-li si pozorně Platónovo dílo Dialogy, dozvíme se z něj jasně, že na území dnešního Řecka žili Heléni, kteří náleželi k potomkům Pelastů, tedy starým Slovanům, kterým přisuzuje společné kořeny s Anty, tvůrci legendární Antlánie (Atlantidy)! Zájemci si mohou Platónovy Dialogy sami přečíst, ale pokud chtějí na sedmnácti stech stranách drobného textu nalézt jen potřebnou informaci, mohou se obrátit k mé knize Rusko v křivých zrcadlech, sv. 1, kap. 1.5 „Ovládnutí Midgard-Země Temnými silami: První etapa...“.

Takže takové „maličké“ detaily se nám vyrýsují po důkladné analýze situace okolo „starořecké“ mramorové sochy dívky s knížkou v ruce. Ale prakticky nikdo si toho nevšímá, a to z toho důvodu, že takový obrázek dívky s knížkou je naprosto všední a pozornost současného člověka se u něj nezdrží, i když by měla. Tento rys lidské psychiky využívají sociální parazité k masovému ovlivňování vědomí. Opírají se při tom o navyklé vnímání na úrovni podvědomí.

Z výše uvedené analýzy situace okolo mramorové sochy je jasné, proč děti ve školách nevěnují pozornost podstatě jevů. Nemají ještě dostatek vědomostí, aby si mohly z očí strhnout pásku navyklého vnímání. Bohužel tato páska skrývá fakta i před příslušnými profesionály. To je způsobeno v první řadě s tím, že po ukončení školy, ve které ona páska slouží jako mohutná kouřová clona oddělující nás od skutečnosti, začínají budoucí profesionálové studovat velmi úzký časový interval minulosti, a to ještě oddělené po jednotlivých státech, takže prakticky k nikomu se nedostanou všechny potůčky informací, dávající dohromady komplexní obraz. Právě proto si nikdo nemůže dát dva a dva dohromady.

A sociální parazité toho dlouho drze využívali a ani se nesnažili, aby bylo vše dokonale věrohodné, jsouce absolutně přesvědčeni, že zombie generátory nikomu globální podvod a falzifikaci spatřit nedovolí. Dobrá znalost psychologie plus působení zombie generátorů psí pole jim dávaly absolutní přesvědčení o vlastní beztréstnosti. Sociální parazité se tím spokojili a ... přepočítali se. Život má sílu.

Dokonce i slabý výhonek se skrz beton probíjí ke slunci, tím spíš rozum (**Разум**, RA-zum)! A i když to byl rozum, jehož potenciál byl u spících silou a podlostí potlačován, dříve nebo později právě on najde způsob, jak se probudit z násilného snu, a potom už mu nic nezabrání v rozvoji. A ta doba už přišla. Sociální parazité přišli o všechny své poznačené „trumfy“. Teď už to vidí a chápe velké množství lidí, které nazývali biomasou! Analogickou taktiku používají i parazité z jiných úrovní, čili podsouvají kontaktérům, médiím a jasnovidcům informace, které jsou pro ně srozumitelné a jsou na úrovni jejich znalostí a představ, tedy jak se říká, hovoří jejich řečí.

V našem případě my se Světlanou informace NEPŘIJÍMÁME, my je DOBÝVÁME SAMI! Při tom ještě získanou informaci několika způsoby naráz skenujeme, abychom nic z dobyté informace neztratili a složili z ní plnohodnotný

reálný obraz. A čím je takových aktivních kanálů více, tím je obraz reality úplnější.

Tímto jsem tedy stručně načrtl naše metody, kterými se naše práce se Světlanou odlišuje od jiných. Čtenář necht' si už sám udělá závěry, za kým stojí PRAVDA!... Opět jsem se „trochu“ nechal unést filosofováním a je načase vrátit se na „zem“, tedy k tomu, co se odehrávalo v létě roku 1992.

Moje práce s Joem Montanou pokračovala pravidelně třikrát týdně. Už během měsíce jsme mohli pozorovat zřetelný pokrok. A tak to pokračovalo až do konce prosince 1992. Každým týdnem Joeova ruka sílila více a více. V posledních prosincových dnech přišlo toužebně očekávané finále, tzv. Super Bowl. V té době už házel Joe Montana míč svou pravou rukou dokonce dál, než kdy před tím! A když do finále zbývalo doslova pár dnů, přijel jsem k němu udělat poslední seanci a po své práci jsem se ho zeptal, jak se se mnou chce vyrovnat. Zeptal jsem se ho, jestli si přeje udělat se mnou společné interview s novináři a jakou by za to chtěl slevu, anebo jestli mi prostě hodlá zaplatit částku dohodnutou ve smlouvě. Na to mi Joe odpověděl, že by chtěl tento rozhovor odložit až na dobu po skončení finále Super Bowlu. Dohodli jsme se s ním tedy na dni a hodiny, rozloučili se a odjeli domů.

V den finále se spustil protivný dešťík, ale nikdo rozhodně nehodlal zápas rušit. Bylo to poprvé a naposledy v mém životě, kdy jsem něco podobného sledoval v televizi. Přesněji, sledovali jsme to spolu se Světlanou. Zajímalo nás, jak si povede Joeova ruka během hry. Ta si během zápasu nemohla vést lépe, což se už nedá říci o jejím majiteli. Joe Montana se zasloužil o mnoho bodů pro svůj tým a mužstvo San Franciska Super Bowl vyhrálo! My jsme se z toho vítězství také radovali, protože bylo umožněno i díky mojí práci.

V den posledního setkání s Joem Montanou jsme měli s Georgem práci ve městě a po jejím skončení mi George navrhl, abychom se u mě už nestavovali a jeli rovnou k Montanovi. Já jsem si ale vymohl, abychom ke mně domů ještě jeli, abych si mohl poslechnout záznamník, jestli tam náhodou nemám od Joea vzkaz ohledně naší návštěvy. Byl jsem přesvědčen, že ten den setkání neproběhne! Chtěl jsem to tedy prověřit, abychom tam nejeli zbytečně. George moje vrtochy nechápal, nicméně odvezl mě domů. Přišli jsme oba do kanceláře a já jsem si poslechl všechny vzkazy. Ale od Joe Montany tam žádný nebyl! George mi ještě povídá: „Vidiš, žádný vzkaz o odložení schůzky tam od něj není. Joe je perfektní kluk a kdyby se něco změnilo, dal by včas vědět...“. A skutečně, až do té doby, pokud z nějakého důvodu Joe nemohl na setkání přijít, zavolal a návštěvu jsme odložili. Tak to bylo vždy po dobu celých čtyř měsíců mé práce s ním.

Omluvil jsem se Georgeovi, že kvůli mně udělal zbytečnou zájízdku, a vyrazili jsme na cestu k Joeovi Montanovi. Po už dobře známé cestě jsme dorazili k jeho domu. Byli jsme tam o něco dřív, takže jsme chvíli počkali, abychom se ohlásili přesně na čas. Poté George zmáčkl tlačítko a oznámil náš příchod na setkání s Joem, jak bylo domluveno. Jaké však bylo naše překvapení, když nám odpověděla služebná a oznámila, že doma nikdo není! Nám s Georgem tím pádem nezbylo, než se obrátit na cestu domů. Georgeovi to nešlo do hlavy a snažil se pro takové chování národního „hrdiny“ najít nějaké zdůvodnění. Možná neměl možnost nám zavolat a posunout tak

dobu schůzky, možná zavolal až poté, co jsme vyjeli, atd. Přijeli jsme ke mně domů a já jsem si znovu poslechl vzkazy na záznamníku. Od Joe Montany tam ale nebylo nic. A neozval se ani následující den, ani za dva dny, ani za tři... Neozval se už nikdy.

S pomocí George jsem se spojil s Joem Cuzimanem a vysvětlil jsem mu situaci. Potřeboval jsme s ním rozebrat, kde je problém! Joe Cuzimano se podivil tomu, co se stalo, a oznámil, že Joe Montana je skvělejší kluk! Když jeho otec někomu dlužil, sám přijel a dluh vyrovnal a nyní se jedná o jeho osobní závazky a on je určitě vyrovná. Takovou image pro svého národního „hrdinu“ média vytvořila.

Joe Cuzimano pak také odjel k Joemu Montanovi, a to v době, kdy tam byla celá jeho rodina, včetně rodičů, kteří věděli o mé práci a o naší dohodě. Ptal se na mě a na to, kdy a jak hodlá zaplatit. Odpověď Joe Montany ho ale překvapila dokonce více než mě. Joe Montana prohlásil, že o mně nechce nic slyšet a nic platit nehodlá. „Pracovalo“ s ním prý mnoho „specialistů“ a s uzdravením jeho ruky já nemám nic společného. Joe Cuzimano mi to vše vyprávěl, zmatený z toho, co se stalo.

Na to jsem ho požádal, ať Joeovi Montanovi doručí moji odpověď. Chtěl jsem, aby mu sdělil, že NEBUDU jeho ruku vracet do původního stavu, to v žádném případě! Aby nemohl tvrdit, že jsem odvedl špatnou práci. Rozhodl jsem se ho potrestat jinak. Jestli dychtí po penězích a je to nečestný člověk, potom pro něj bude největším trestem, když přijde o peníze, a to dokonce o víc, než mi dlužil. Kromě toho přijde i o svůj status nejlepšího hráče amerického fotbalu.

Provedu to tak, aby Steve Young hrál ještě lépe než on a stal se novou hvězdou amerického fotbalu. Na Joe Montanu všichni zapomenou. Takový trest jsem tedy pro Montanu vymyslel a požádal jsem Joe Cuzimana, aby můj vzkaz předal adresátovi, což on udělal. V době, kdy se to vše stalo, byl Joe Montana po svém návratu do profesionálního sportu na na vrcholu slávy. Vše, co jsem mu vzkázal, bylo pro něj směšné, ale... nejlíp se směje ten, kdo se směje poslední!

Steve Young byl náhradníkem a vždy byl ve stínu Montany. Pouze po dobu 2 let, kdy měl Montana zraněnou ruku, hrál v základní sestavě. To vyvolávalo u Joe Montany velké podráždění hraničící až s nenávistí. Vždy viděl ve Stevu Youngovi člověka, který proti němu intrikuje a nemůže se už dočkat, až mu Montana uvolní místo. Do jisté míry měl Joe Montana i pravdu, ale Steve Young strávil svá nejlepší léta v jeho stínu. Je fakt, že za dva roky, co Joe Montana nemohl kvůli ruce hrát, na sebe Steve Young nijak neupozornil. Zdálo by se tedy, že se Joe Montana neměl čeho obávat, ale to jen na první pohled.

Brzy Joe Montana přestoupil k jinému týmu, přičemž podepsal smlouvu na 200 miliónů dolarů. Tím se Steve Young dostal do základní sestavy San Franciska. Po přestupu do jiného týmu Joe Montana i se zdravou rukou nijak nevynikal a smlouva s ním byla anulována. To znamenalo úplný krach jeho sportovní kariéry a ztrátu 200 miliónů dolarů, které už viděl ve své kapse. Mimo to přišel Joe Montana o 100 miliónů dolarů z reklamy. Na národního „hrdinu“ se zapomělo hodně rychle a důkladně. Po nějakou dobu se ještě ukazoval v televizní reklamě na sportovní zboží, ale brzo zmizel i odtud.

Steve Young s mojí podporou vyhrál se San Franciskem Super Bowl a stal se

novou hvězdou. Sdělovací prostředky vykřikovaly, že předčí i samotného Montanu! Tohle slyšet bylo pro Joe Montanu hodně nepříjemné, ale to už je jeho problém. Tak jsem splnil všechny body trestu, kterému se Joe Montana v lednu 1993 smál. Poté, co jsem pomohl Stevu Youngovi stát se hvězdou, neviděl jsem již důvod, proč pokračovat v jeho podpoře, a hned na to Steve Young přestal mít výsledky.

Joe Montana byl tedy velmi účinně potrestán. Přišel o velké peníze a to je za podlost a chamtivost nejadekvátnější trest. Pro chamtivce je ztráta peněz bolestnější než ztráta ruky, nohy nebo dokonce i života! Za svoji pýchu a pohrdavé chování k lidem byl potrestán zapomněním. To je příklad adekvátní odpovědi nebo potrestání. I když takový trest nenastupuje okamžitě, jeví se jedině správným. Nejspíš potom Joe Montana vzpomínal na má slova. A jestli nevzpomínal, to už není podstatné.

Tím končí vyprávění příběhu o Joeovi Montanovi, který začal v červenci roku 1992. Bohužel vše se neodvíjelo tak, jak by mohlo. Ale i když mi nebylo příjemné, jak to všechno dopadlo, podařilo se mi alespoň uspět tam, kde americká medicína selhala. Vyléčil jsem vážně poraněnou ruku, rekonstruoval její nervový systém, který pracoval jen na 5%. To už je výsledek, nezávisle na tom, jak se zachoval Joe Montana. Pokud by splnil svoje závazky a udělal se mnou interview se sdělovacími prostředky, bylo by to mnohem lepší, ale třeba také ne. V životě to je vždycky tak, že tady sice prohraješ, ale vyhraješ někde jinde!

V létě roku 1992 jsem se zabýval všední prací, která by se ale všem ostatním všední nezdála. Pracoval jsem se svými pacienty a se Světlanou jsme pracovali v jiných světech. Opakovaně jsem se setkával se svými potenciálními pacienty a zájemci o mé vědění. Ve volném čase jsem si rád zahrál počítačové hry. Z dnešního pohledu byly ještě primitivní, v roce 1992 však vypadaly neuvěřitelně. Herní konzole umožnily hrát hry na velké obrazovce televizoru, což jejich efekt ještě zdůraznilo. Koupili jsme si domů televizor s největší možnou obrazovkou, na které bylo příjemné nejen hrát hry, ale také sledovat filmy. Dívali jsme se Světlanou hlavně na fantastické. Sledováním televize jsme se i zdokonalovali ve znalosti anglického jazyka. Nechali jsme si také zavést kabelovou televizi. Bylo to pro nás velmi zvláštní, moci si vybrat ze sta možných programů. Neobvyklé bylo to, že na několika kanálech neustále běžely umělecké filmy bez reklam. Novější filmy jsme si mohli objednat pomocí dálkového ovládání za 3,50 \$.

Ve srovnání s tím, co bylo v SSSR, to pro nás bylo udivující. Zkrátka, pokračovali jsme v objevování Ameriky. Brzy jsme ale měli možnost poznat ji i z jiného úhlu a zářivé pozlátko pak začalo blednout. Ale o tom až později...